Tik-Tak

Årgangene 1898-1903 med titlen: Politikens Tik-Tak.

Årbog, udkom 1898-25.

Skanningen er udført efter eksemplarer i privat eje.

Mere om tidsskriftet på Dansk Forfatterleksikon:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850tit/0160/sknr160650.htm

---

Udarbejdet af Niels Jensen

Tik-Tak

G. Ploug Sarp

1920

TIK TAK

1920

REDIGERET AF GEORG KALKAR

TEGNING AF:

RASMUS CHRISTIANSEN
PAUL FISCHER
H. JENSENIUS
FR. KRAUL
AXEL NYGAARD
PROESSDORF
E. ROSENSTAND
KARL RØNNING
GERDA PLOUG SARP
ALFRED SCHMIDT
MAGDA PAGH SCHOU
AXEL THIESS
GERDA WEGENER

TEKST AF:

VILHELM FROM BARTRUMSEN
JOHANNES DAM
CHRISTIAN HOUMARK
GEORG KALKAR
HANS AAGE KOCH
FLEMING LYNGE
OLGA OTT
HARALD TANDRUP

CITYFORLAGET KØBENHAVN

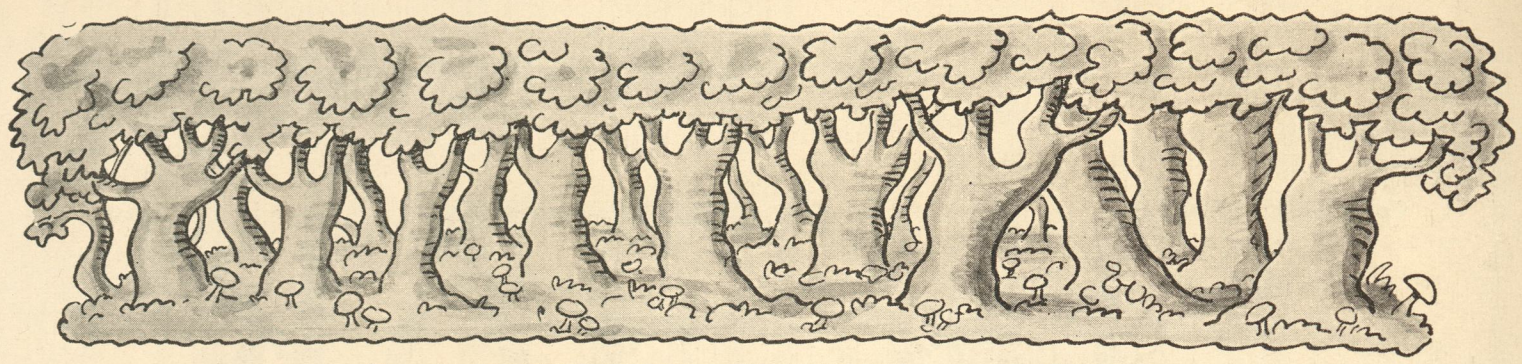

I ÆVENTYRETS LAND

Forleden, da jeg var paa en Fodtur i Nordsjælland, forvildede jeg mig i en stor Skov. Jeg var kommet hen paa et Sted, hvor der hverken var Vej eller Sti, ikke en Gang Madpapir, knuste Flasker eller tømte Sardindaaser. Det var ligefrem uhyggeligt. Træerne var gamle og forvredne, Underskoven blev stadig tættere, mægtige Fluesvampe stod og lyste rødt ind under Granerne. En Skovskade, der sad paa en Gren tæt ved, lagde Hovedet paa Siden og sang:

Mand! Mand! Mærk mit Ord,
Skoven er saa mørk og stor!

Naturligvis blev jeg forundret, jeg tog Hatten af og sagde: Undskyld, Hr. Fugl! De *ved* vel ikke Vejen til Bregnerød Kro? Da sang Fuglen:

Vend om, vend om, min gode Mand!
Du er i Æventyrets Land!

. . . og ligesom for at bevise, at den havde Ret, forvandlede den sig til en Tudse, og forsvandt med et Sæt ind i Bregnerne.

Blev jeg bange? Nej! Nej! Det forfærdede mig maaske en Smule, at Dyrene begynder at lave Vers, hvad der er det overflødigste af det overflødige nu for Tiden, men Æventyrets Land kender man jo fra Carl Lunds Arrangementer. Naar vi drejer om til højre, kommer vi til Skræppeskoven . . . ja rigtig, *der* var den! Heksens Hus maa ligge tæt ved. Lad os nu se! Vi bøjer et Skræppeblad til Side . . . Hvad sagde jeg? *Der* har vi Pandekagehuset!

Heksen kom frem. Hun lignede forresten slet ikke Billederne, jeg troede straks, det var en ældre Korpige fra et Forstadsteater. Hun har faaet Paryk, kunstige Tænder og Ansigtsmassage, Næsen var parafinbehandlet og al generende Haarvækst fjernet ved Elektrolyse. Hun tænker saa smaat paa at gifte sig igen. Vi kom snart i en hyggelig Passiar.

— Ja, sagde hun, det er strænge Tider her i Æventyrland. Det er en Ynk at se Trolden, der spiser Menneskekød, han er jo sat paa Rationering og kan ikke faa mere end tre Voksne om Maaneden. Tøjet *hænger* om ham,

siger jeg Dem. Hans Læge har givet ham Attest for, at hans Mave bliver ødelagt, hvis han til Stadighed skal spise Kinesere og Negere, de er de eneste, han kan faa uden Kort!

— Og de tre kunstfærdige Brødre, spurgte jeg, hvordan gaar det med dem?

— Daarligt, sagde hun, meget daarligt! De husker nok ham, der kunde løbe ved Siden af en Hare og barbere den? Se, for det første har jo enhver Hare nuomstunder sin egen Barbermaskine, men desuden har Politiet forlangt, at han skal have Speedometer ligesom en Bil, og løber han med mere end 50 Kilometers Fart, bliver han noteret. Det er virkelig ogsaa generende, at han skal have tændt Lygte efter Mørkets Frembrud.

— Men saa ham, der kunde beslaa Kongens Heste, mens de løb i Galop?

— Ham gaar det helt usselt. Manden vil hellere end gærne arbejde, men saasnart han kommer paa et Værksted, bliver han smidt ud; de andre vil ikke arbejde sammen med ham. Det gaar altfor hurtigt. Han forsøger at lære at skifte Ringe paa Biler, mens de er i Fart, men det er svært at faa Øvelse. Han har prøvet tre Gange, og hver Gang maatte han nogle Maaneder paa Hospitalet bagefter. Nej, saa gaar det bedre for Fægtemesteren, De ved ham, der kunde svinge sin Kaarde saa hastigt over Hovedet, at han stod i Tørvejr, skønt det plaskregnede. Han følger gamle Damer hjem fra Teateret om Aftenen. Og han gør store Forretninger med at leje sig ud i Regnvejr, for en rigtig Paraply er jo ikke til at købe for Penge!

— Og kan De huske Hans, der drog ud for at lære at gyse? Jo, han fik da lært det, maa jeg sige! Han kom over med Storebæltsfærgen og skulde fra Korsør med Ekspressen til København. — Værs'go'! sagde Konduktøren. Her er Plads! Og saa viste han ham en Kupé, hvor Folk allerede stod som Sild i Tønder. — Skal jeg *der* ind, sagde Hans, hu, ha . . . ! Og saa gøs han! Jeg har Historien fra den tapre Skrædder, ham husker De da . . . ! Han kom svært i Vejret paa Professionen i de sidste Aar, han havde saamænd allerede Landsted, men saa kom de her Overalls! Nu er han gaaet i Kompagni med „Bord dæk dig"-Manden, de har lavet en god lille Forretning inde i København med transportable Middage. Skrædderen fik jo Prinsessen, ved De, men hende er han skilt fra. Nu er han gift med Pigen, der traadte paa Brødet. Det er den Slags Mennesker, der kommer frem i vore Dage.

— Og nu De? spurgte jeg.

— Ja jeg! sagde hun. Hvorfor skulde det gaa mig bedre end de andre. Det er jo ingen Hemmelighed, at jeg spiser Børn!

— Nej, det ved jeg! De lokker dem til Dem med Pandekagehuset . . .

— Ak Herrejemeni! sagde hun. Ja, det

var den Gang! Se nu her, de dejligste Pandekager med Sukker, og Taget er af Bolsjer. Man skulde dog tro, det var noget for Børn. Men nej, de staar og ser paa Huset, og naar jeg kommer frem i Døren, spørger de: Har De Isvafler? Og naar de hører, at jeg ingen har, løber de. Endelig forleden Dag fangede

jeg en lille fed Dreng paa en halv Snes Aar, men tænk Dem, han var aldeles uspiselig. Han smagte af Nikotin.

En Tid tænkte jeg paa at gaa til Filmen ligesom Snehvide, men de siger, det er saa svært at komme frem den Vej, naar man ikke, som hun, har de syv smaa Dværge, der render rundt paa Redaktionerne og gør Reklame for hende. Fandens Oldemor kom jo ind paa Vallø, og Konen i Muddergrøften har faaet et af Kommunens underjordiske Nødtørftshuse, men *jeg* mangler Protektion. Man skulde kende nogen i Ministeriet. Jeg har jo nok Telefoncentralen her i Æventyrskoven, men den er hverken til at leve eller dø af. Jeg troer virkelig, at jeg og saa den lille Pige med Svovlstikkerne, vi er de to eneste, der bærer Traditionen. Aa, De skulde se hende, det lille Skind, hvor trofast hun sidder paa sin Trappe og fryser i sit tynde Sjal . . . ja, hun har naturligvis faaet elektrisk Lommelampe, men ellers er hun aldeles som i H. C. Andersens Tid. Fanden maa vide . . .

— Aa . . . Fanden! Hvordan gaar det med ham?

— Han kom i med en Vekselerer, spekulerede i Svovl og blev aldeles ruineret. Han har saamænd nok om Ørerne den Stakkel, nu da der er Kulnød i Helvede. Og under Krigen, da man kunde faa en Sjæl for et godt Ord, forkøbte han sig. Jeg har Omstillingen til Helvede, og undertiden gaar jeg ind paa Traaden og lytter med. I de sidste Dage er der en Grossist, der plager ham, for at han skal købe hans Sjæl. Grossisten vil sælge den, hvis Fanden blot vil lade Smørret stige femten Øre endnu . . .

Netop i det samme ringede en fin Klokke inde i Huset.

— De skal se, det er Grossisten, sagde jeg.

— Nej, sagde hun, det er nok Tommelidens Far, den fattige Brændehugger. De giver Partiet nu. Det er jo saadan Folk, der tjener noget, de har Telefon, og alle tolv Børn har faaet Cycle.

Det kimede endnu en Gang.

— Jeg svarer aldrig med det samme, sagde hun, det vilde nu være altfor æventyrligt.

— Men sig mig, inden De gaar, hvorledes kommer jeg ud af Skoven?

— Tænk bare paa det Kvartals Ekstraskat, De skal betale, sagde hun, saa kommer De straks tilbage til Virkeligheden!

Jeg prøvede det . . . og hun havde Ret.

— — —

Idag ser jeg i Bladene, at Smørret er steget netop femten Øre.

Harald Tandrup

Tegning af Karl Rønning

Idyl

Se, her er Fred, og det er Vaar,
og deres unge Lykke staar
notert højt over *pari*.
Lad saa hver vranten Moralist
og hver forstokket Pessimist
betvivle, den er varig!

De finder her jo intet Stof,
højstærede Hr. Filosof,
for saadanne Tendenser,
thi naar hun ikke længst fortrak
for Duften af hans Shag-Tobak,
hun elsker uden Grænser.

G. K.

Tegninger af H. Jensenius og Alfred Schmidt

Præsten:
Hvis I sætter jer Lid til Vorherre og holder jer til det gode, vil det gaa jer vel.
— Ja, Hr. Pastor, det var maaske ikke saa dumt at gøre et Forsøj.

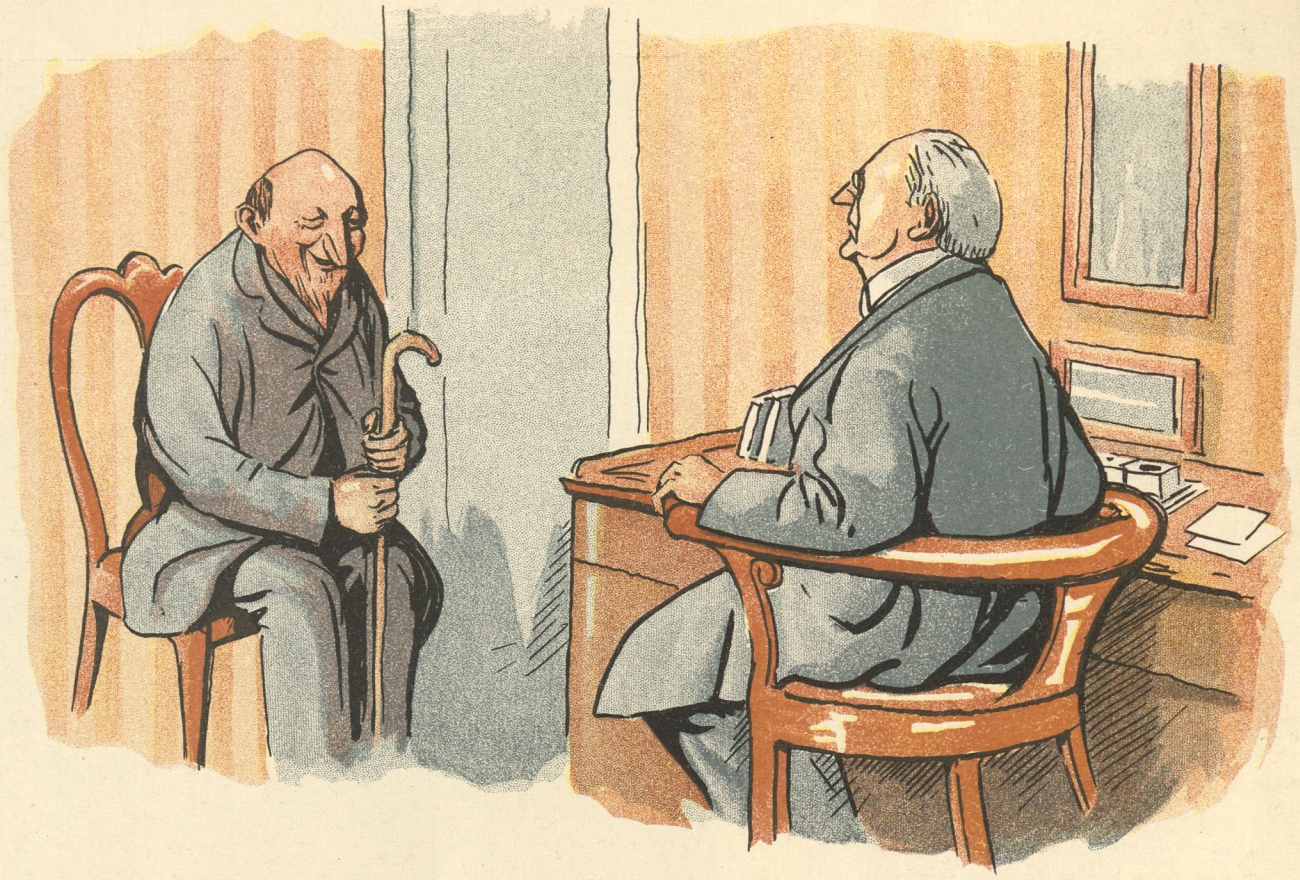

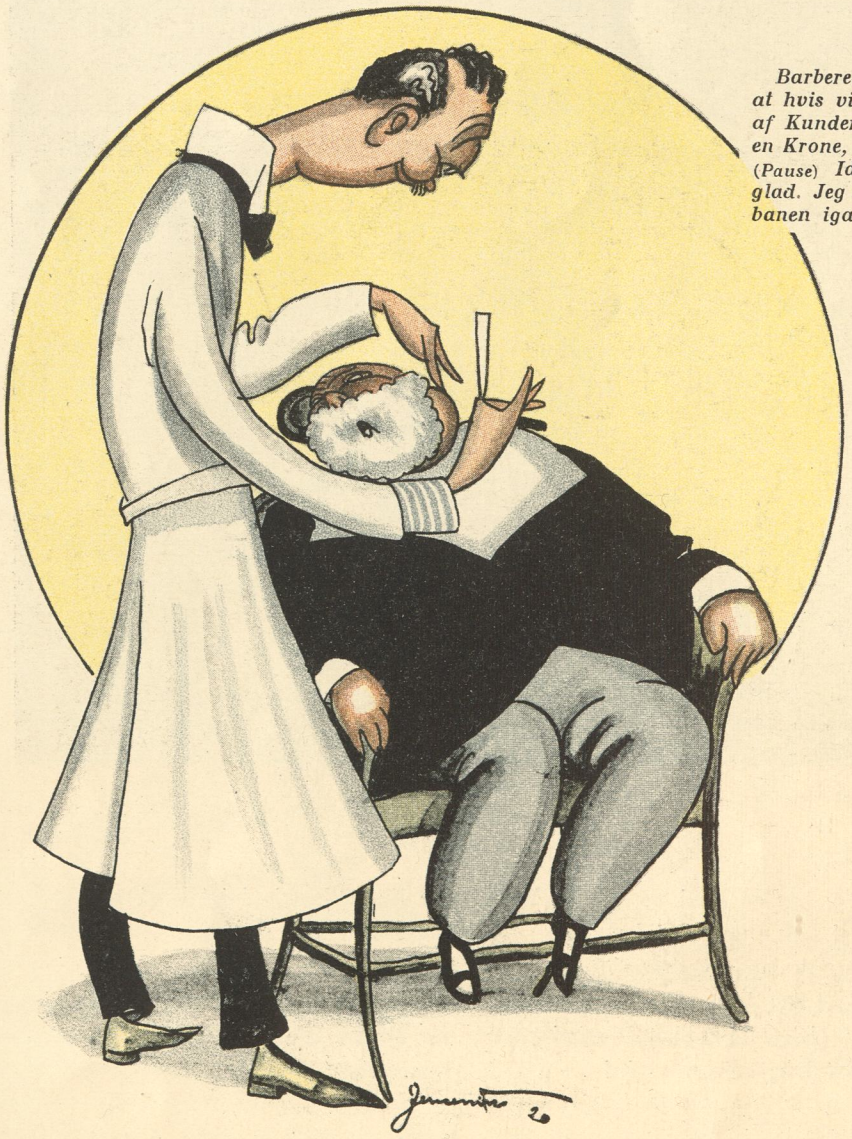

Barberen: Her har vi det saadan, at hvis vi kommer til at skære en af Kunderne, maa vi betale Mester en Krone, saa vi passer altsaa paa. (Pause) Idag er jeg forresten ligeglad. Jeg vandt 15 Kr. paa Traverbanen igaar.

— Hendes Ryg er saa lang, at der ingen Ende er paa'en.

Tegninger af Alfred Schmidt

En Randbemærkning

En debuterende Forfatter havde indleveret et Drama til Teaterdirektøren, som lovede ham at lade sin Censor gennemlæse det. Allerede Dagen efter fik han det tilbage fra Direktøren med Tak for det dygtige Arbejde, som Teatret desværre ikke saa sig i Stand til at opføre. Den venlige Anerkendelse frydede Digterens Hjerte, men Glæden blev kun af ringe Varighed. Da han nemlig aabnede Manuskriptet, faldt hans Øje paa en Blyantstilføjelse straks paa første Side, hvor Stykket indledes med: »Naar Tæppet gaar op, staar Scenen tom«. Den drilagtige Censor havde her tilføjet: »Og Tilskuerpladsen ligeledes«.

— Min Forlægger er desværre pludselig død i Gaar. Og netop for et Par Dage siden sendte jeg ham min sidste store Roman.
— Naa, men saa slemt mente De det vel ikke?

— Wollen Sie noch ein Kopf, Hr. Müller?
— Wie?
— Ich meine: Wünschen Sie nicht eine kleine . .
— Wie?
— Ja, und-schuld, dass ich spreche so schlecht. Ich habe keine Öffnung gehabt.

Tegning af Magda Pagh Schou

Hvad er det, der tynger paa hendes Sind,
som vidste hun hverken ud eller ind,
hvad skyldes vel Alvorsminen?
Jo, det er i Sandhed en vanskelig Sag,
thi Spørgsmaalet er: Falder bedst i hans Smag
den Chiffons eller Crêpe de Chine'n?

Hvis jeg stod hos, saa skulde De se,
jeg klarede Sagen én—to—tre,
jeg vilde med klog Beregning
til den unge Dame sige som saa:
Tag dog endelig ikke mere paa,
spolér ej den yndige Tegning!

G. K.

Tegninger af H. Jensenius, Alfred Schmidt og Axel Thiess

Karnevals Kalamiteter

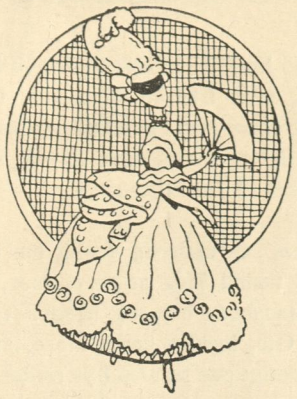

Hun stod paa det bonede Gulv i sin Pragt:
en lille Rokoko-Prinsesse.
I hver hendes Mine og Gestus var lagt
henrivende Delikatesse.
— Og han, som kom dér med et tuschstreget Skæg
og brandgul Pompon i sin Hat,
med Hoser af Trikot om Knæ og om Læg,
forglemte, at Læggen var Vat.

Til hæftige Slag af sit Hjærtes Gongong
han traadte Prinsessen i Vejen
og sænkede fejende Hattens Pompon;
hun hilste med yndefuld Nejen.
— Med Ord og med Øjne, i Lys og i Læ,
de drev en forvoven Tagfat,
mens Kaarden slog Knubs paa hans uvante Knæ
og Læggenes Panser af Vat.

Tilsidst fik han Mod — vilde naa hendes Mund
med al dens bedaarende Sludder . . .
hun løftede snedigt en Kvast, saa han kun
fik Smag af lidt rosenrødt Pudder.
Hun lo: „Min Hr. Ridder, I tjente mig blot
med Simililægge af Vat;
et Kys paa min Mund vilde være for flot,
naar Rispudder haves. — Godnat!"

Vilhelm From Bartrumsen

— Hvis jeg skal sælge Tasken til den Pris, bliver der ingen Avance paa den.
— Saa kan det ikke nytte. Min Datter gaar ikke med en Taske, naar der ikke er, hvad der skal være paa'en.

For tidligt.

Løjtnant Olsen kalder paa sin Oppasser.

— Gaa hen til Etatsraad Hansen, siger han, og hør, hvordan det er med Fruen. Hun var meget betænkeligt syg igaar, og skulde hun

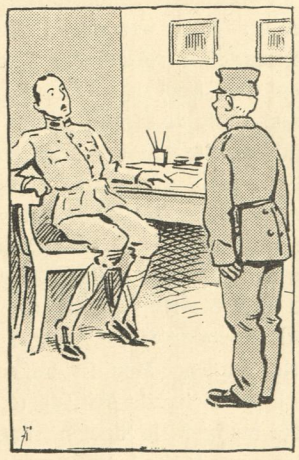

være død, saa se at faa at vide, naar Begravelsen finder Sted

Lidt efter vender Oppasseren tilbage med følgende Rapport:

— Jeg skulde hilse fra Etatsraaden og sige, at Fruen havde det meget bedre. Hvad Begravelsen angik, var der ikke fastsat nogen Tid endnu.

Paa Vej

Der var ingen, der vidste hvorfor, ingen, der begreb, hvad der var sket . . . Man talte om det i Byen, til Theerne og ved det hjemlige Middagsbord . . . men enhver Samtale og enhver Drøftelse endte uvægerligt i et stort, ubesvaret hvorfor. Folk begyndte saa smaat at se sig arrige paa Pastor Holm og hans lille, fyldige, hjærtelige Kone. Hvad var det, der var sket imellem de to. Nu havde man i Byen vænnet sig til at se dem sammen, altid sammen, paa Gaden og i Kirken, i Hjemmene og i Selskaberne . . . Og nu, nu gik de altid hver for sig og ad Veje, hvor man aldrig før mødte dem. Paa Hovedgaden saaes de ikke. Derimod vidste Jordemoderen og Andre, der havde deres Gang saa mange Steder, at fortælle, at Præsten tit gik sin Tur i de smaa Gyder, der førte ud fra Hovedgaden. Hans Kone saa man kun, naar hun gjorde sine hastige Indkøb. Hun nikkede, som altid med et bredt Smil, og hun standsede ogsaa nu og da gamle Bekendte, men Samtalen gled saa underligt ud i ingenting. Fru Holm havde, det huskede alle, da ellers før i Tiden haft megen Lyst til at høre lidt Nyt om Byen og Byens Folk . . . men nu, stod hun ikke og trippede, som var hun bange, at nogen skulde gaa forbi og se hende eller dem, hun snakkede med . . . Næh, man forstod det ikke. Man forstod dem ikke mere, de to ellers saa frejdige Præstefolk. Ja, man begyndte virkelig at finde dem usmagelige, uvenlige. Var de ikke begge, da de for næsten tyve Aar siden, som unge og ukendte kom til Byen, blevet modtaget med baade Gæstfrihed og Hjærtelighed . . . at de ikke havde Raad til at øve Gengæld, ja, det var der aldrig nogen, som havde skænket mere end en forbigaaende Tanke, og havde Holm ikke, skønt han *var* en tung og anstrengende Taler at høre til Ende, faaet samlet sig en rigtig pæn Menighed. Jo, de havde sandelig begge meget at takke Byen for. Tog ikke alle ærligt Del i deres Sorg, da Ole, deres eneste Barn, en stor, stærk otteaars Dreng druknede i Fjorden, skønt det kun var, fordi han, vild og kaad, som han var, svømmede udenfor Faresignalerne. Egentlig holdt man i Byen ikke af den Ole. Men, naturligvis, derfor var Sorgen lige stor — for Forældrene. De vidste jo ikke, at han var „født med Øjne for Tøser", som Kordegnens Kone sagde, at han skulkede fra Skolen, stjal Kammeraternes Smørrebrød og lagde sin egen, let kendelige Margarinemad i Stedet. Det vidste Holm og hans Kone ikke. Om sine egne ved man jo, lykkeligvis, mindst. Og ingen anede, hvad Ole kunde være blevet til. Byen samledes i den Fællestrøst, at det saamænd var bedst, baade for Forældrene, Kammeraterne — og deres Smørrebrød, at han var, hvor han var. Hvorledes Ole selv vilde stille sig til dette alvorsfulde Spørgsmaal, besværede man sig ikke med. At Forældrene tog sig deres eneste Barns Død meget nær, var jo kun rimeligt. Men, at Holm i et helt Aar, af den Grund, ikke havde villet præke, ja, det fandt man sygeligt, overspændt. Naa, han var jo en tung, „dyster Karakter", sagde Manufakturhandleren, hvor Fru Holm, under mange Anfægtelser over Priserne, gjorde sine nødtørftigste Indkøb. Nu ventede man med Spænding paa Juleaften, for den Aften skulde Holm genoptage sin Tjeneste, det vidste man fra Fru Kordegnen. Men Et begreb ingen, at Sorgen over Sønnens Død, ligesom havde skilt de to før saa lykkelige Forældre. Hvor var det muligt? En saadan Sorg maatte da netop forene, knytte de to ensomme endnu inderligere til hinanden, og i Stedet for . . . ja, det var endogsaa kommen dertil, at Pastor Holm havde nægtet at deltage i den aarlige Sammenkomst for Egnens og Byens Præster. Og dette havde igen til Følge, at man ikke bad dem til de sædvanlige Familieselskaber . . . Spurgte man Fru Holm, om hun ikke havde Lyst til at komme, svarede hun, med Smil i Øjnene, at hendes Mand jo desværre ikke gik ud . . . og hun gik ikke ud alene . . . ikke mere . . .

Se, det fandt Byen baade kedeligt og besværligt, og saa lod man de to Præstefolk gaa, som de vilde, hver sin Vej. I en lille By kan meget tilgives. Men ikke at to Mennesker bevarer en Hemmelighed sammen . . . og Pastor Holm og hans Kone hjemfaldt derfor til Byens strengeste Straf. Man hilste dem, talte ikke *til* dem, men meget *om* dem. Man bad dem ikke mere, skønt man egentlig, saadan rent vanemæssigt, savnede dem. Men det er deres egen Skyld, sagde Kordegnens Kone, de har selv lukket af for Hjærterne.

— — —

Dagene før Juleaften gik Fru Holm saa underlig urolig om i sine Stuer. Hun syntes, hun havde de tusind Ting at gøre, men, hver Gang hun begyndte paa noget, standsede hun, og hendes Tanker søgte tilbage i Minderne om Ole, Ole, hendes kære, store, stærke Dreng, Ole, der fulgte hende saa troligt paa hendes Byærinder, Ole, som hun havde saa mange smaa, uskyldige Hemmeligheder med — og saa blev hun staaende pludseligt, midt ude paa Gulvet eller foran et tilfældigt Billede og tørrede sine Øjne, men sagte og stilfærdigt, for Holm taalte ikke at se hende græde. Fru Holm forstod ikke sin Mand. Lige fra den Dag, hvor de havde set Graven lukke sig over Oles Kiste, var han bleven saa haard og afvisende. Han tillod ikke, at hun nævnede Oles Navn. Aldrig fulgtes de ad til Kirkegaarden, skønt intet havde været rimeligere, end at de gik der sammen. Aldrig søgte han med et kærligt Ord at mildne hendes Ensomhed . . . altid var hun alene. Han sad i sit Arbejdsværelse fra Morgen til Aften, og gik han, saa sagde han aldrig, som i gamle Dage, hvorhen . . . Fru Holm syntes, hun ikke alene havde mistet Ole, men ogsaa sin ellers saa kærlige og forstaaende Mand. Hun turde næsten ikke gaa ud paa Kirkegaarden af Frygt for at møde Holm ved Oles Grav. Hun listede sig afsted i de Timer, hvor hun var ganske og aldeles sikker paa, at han var hjemme.

Fru Holms Tanker havde i mange Maaneder kredset om Juleaften . . . Hun længtes efter den og frygtede den . . . Længtes efter at se, om Holm paany vilde optage sin Præstegerning, frygtede Aftenen for dens Savn og Ensomhed for de to. Turde hun dog blot bede en Gæst den Aften. Men, hvem skulde det være. Hun gik Bekendtskabskresen igennem . . . de var alle gifte, havde alle Børn, havde alle deres venlige, hyggelige Hjem . . . Hun standsede i sine Tanker. Hjem, jo, det havde hun da ogsaa . . . men venligt, hyggeligt, nej, det var det ikke mere. Der var saa koldt og saa tomt i Stuerne, og værst var det med Oles Værelse. Det laa lige op til Holms Arbejdsværelse og ud til Gangen. Det var umuligt at komme uden om det. Kom hun ude fra Byen, saa mødte hun den lukkede Dør, skulde hun ud, skyndte hun sig forbi den, og var hun inde i Holms Stue for at ordne og gøre rent — jo, jo, hendes Øjne saa kun ét: Døren, den lukkede Dør ind til Oles Kammer. Hun var nu ogsaa vis paa, at Holm tilbragte mange Timer inde i Sønnens Stue. Naar hun listede sig derind, kunde hun se, at der var rørt baade ved Skolebøgerne og Oles Klæder og Billederne paa Skrivebordet og alle hans smaa Ejendele: Reolen, Botaniserkassen, Skibet, som han selv havde bygget, Æskerne med Billederne i og hans Fotografiapparat. Fru Holm betragtede alt forsigtigt, i Afstand, som var hun paa Musæum. Men naar hun havde staaet der lidt og ladet Øjnene vende fra Krog til Krog, fra Ting til Ting, saa listede hun Skabdøren op og tog Oles Sømandshue ned fra Knagen, hun trykkede den mod sin Mund og mod sit Hjærte . . . kyssede den, og kyssede den. Saa hængte hun den forsigtigt ind igen og gik tilbage til sine Stuer og sin Gerning. Saadan gik Tiden for Pastor Holm og hans lille, milde og trinde Hustru. De saa begge med Ængstelse og Forventning Julen i Møde. Holm, der var en alvorlig og ærlig Præst, havde ikke kunnet finde Guds Mening i Oles Død. Ole var for ham Haabet og Fremtiden, Lykken og Smilet over megen træls Arbejdsdag og mange smaa og store, aandelige og praktiske Bekymringer. De var saa gode Venner, han og Ole. Ikke, at de just talte saa meget sammen, eller havde noget særligt at betro hinanden. De var begge tavse og tunge. Men Oles Nik over Bordet til Faderen eller hans pludselige Haandtryk, naar de gik en Tur sammen, det var

Tegning af Gerda Wegener

At *han* er betaget, er nemt at se,
det staar klart i Blikket at læse,
men hvad siger *hun* — og er han maaske
kun ved at begaa en Fadæse.

Fik til hendes Hjerte han bragt sit Bud,
vil hun hjælpe ham ud af Pinen . . .
hun ser noget *utilnærmelig* ud,
men det skyldes maaske Krinolinen.

Bi-ba-bu

Hjærtets og Kærlighedens varme Sol over et Sind, som syntes saa underligt mørkefødt. Holm talte ikke meget. Han havde saa svært ved at aabne for sit Indre. Det blev mest saadan til smaa Ord og halve Sætninger og Nik og en sjælden Gang et Smil. Og smilede han, saa var det altid til Ole, det vidste Fru Holm godt. Det sved i hendes lille, længselsfulde Hjærte, medens Ole levede, at hvert et Smil var til ham, men nu, hvor han var død, fortrød hun sit Hjærtes onde Misundelse, hver Gang hun saa ind i sin Mands Øjne. De var som et uudgrundeligt Dyb af Mørke og af Stilhed . . . Pastor Holm talte ikke til nogen om sit Savn og sin Smærte. Han havde lige efter Oles Død et Par Gange henvendt nogle Ord, saadan nogle ganske nødvendige Ord, til sin Kone, men det Smil, hvormed hun straks slog sine Øjne ind i hans, den Ømhed, hun lagde over sin Stemme, havde gjort ham tavs. Hun forstod altsaa ikke, hvad de havde mistet. Hun troede, at Oles Død kunde smiles væk og snakkes væk med søde og venlige Ord, med huslig Ømhed. Forstod hun slet ikke, at det var deres fælles Fremtid, der døde, den Dag Ole druknede ude paa den forbandede Fjor med det forræderiske stille, smilende Vand. Forstod hun da ikke, at Gud den Dag tildelte dem en Prøvelse, som de ikke magtede at bære . . . at de stod i Guds Vredes Tegn . . . Forstod hun da ikke alt dette. Pastor Holm kunde, naar han sad saadan alene med sine Tanker, pludselig knytte sin Haand og se hadefuldt paa et Billede af en lille ung Pige med blondt Purhaar og blaa, uvidende Øjne . . . det var hans Ungdoms Lykke, hans Hjærtes Brud, Oles Moder . . . Nej, nej, hun forstod ham ikke. Forstod ikke, at han ikke kunde røgte sin Gerning, fordi hans stakkels forpinte Sjæl vaandede sig i Tvivl . . . Men hun savnede vel ikke Ole, saadan som han. Det var ganske umuligt, ganske . . . Hun nævnede aldrig hans Navn. Og saa han nogensinde saa meget som et Blik eller en Mine, der røbede, at hendes Tanker var hos Ole, røbede blot den mindste Længsel efter ham . . . aldrig . . . Hun bøjede sig under Guds Aag, mente hun vel, men det var kun, fordi hendes lille Kvindesind ikke formaaede at tænke en Tanke helt ud . . . Det havde hun aldrig kunnet . . . aldrig . . . Sorgen og Ensomheden var slet ikke gaaet op for hende . . . Hun levede endnu i den Tro, at de levede for hinanden, de to . . . mens Sandheden var, at de gik hver sin Vej, fordi den, der havde knyttet dem til hinanden, bragt dem forbi saa meget, var borte . . .

Saadan nærmede Julen sig for Pastor Holm og hans Kone. Hun forsøgte en Gang imellem at give sine Ord et mildere, et varmere Tonefald for at forberede Festen . . . men Holm hørte det ikke, han ligesom ikke saa hende mere. Hun satte Grangrene ind paa hans Skrivebord, bag ved Oles Billede, næste Dag var de fjærnede, og havde hun saa endda turdet spørge hvorfor . . . men Pastor Holm og hans Kone gik udenom hinanden, jo nærmere de kom Juleaften, i en tavs Følelse af gensidig Ængstelse og Mistro. Han saa en Gang imellem paa sin Hustru, naar hun ikke anede det, for Eksempel ved Bordet, eller naar hun sad bøjet over sit Arbejde . . . Han saa godt, at hendes lille Hjærte krympede sig under hans Tavshed, at hun sad og sank sammen i sine egne Tanker, en eneste Gang havde han forsøgt, ligesom overrumplet af sit eget Hjærte, at bringe Julen paa Bane, men saa slog hun sine store tillidsfulde Øjne bønligt ind i hans, et Smil bredte sig over hendes Ansigt, og et befriende Suk undslap hende, medens hun med Hovedet paa Skraa saa op imod ham. Saa tav Holm. Det var ikke saadan, at han og hans Hustru skulde mødes i den fælles Sorg.

Juleaften kom saa langsomt til Holms den Vinter, og da den endelig kom, stod Sne og Kulde i dens Følge. Fru Holm vidste, at hendes Mand vilde prædike om Aftenen, selv havde han intet sagt. Hun havde set det i Avisen. Men skulde hun saa, som sædvanlig, følges med ham til Kirken . . . De vilde vel nok begge savne En imellem sig paa baade Hen- og Hjemvejen . . . Skulde hun lade som intet eller hvad . . . Og hvordan skulde hun komme ud paa Kirkegaarden, og turde hun, ligesom de andre, dække sin Grav med friske Julegraner . . . turde hun. Hun hørte Holm vandre frem og tilbage inde i sin Stue. Det var Prædikenen, han arbejdede paa . . . Fru Holm blev saa glad over dette Livstegn fra de gamle Tider, at hun, ganske sagte, gav sig til at synge en Julesalme. Saa aabnede Holm Døren inde fra sin Stue. Det gav et Sæt i hende. Vilde han bebrejde hende, at hun kunde synge, saadan som hun sang, da de var tre, da Oles Stemme fyldte Hjemmet med Barnets Haab og Forventning. Hun stirrede over imod ham.

— Aah, Marie, eg gaar hen og hilser paa de Gamle i Stiftelsen, hvis der skulde komme nogen . . . og hvis Kordegnen kommer, saa er Salmerne til i Aften lagt hen midt paa mit Skrivebord . . .

Fru Holm kun nikkede. Da han var vel ude af Døren, gik hun ind i hans Stue. Salmerne laa opskrevne midt paa hans Skrivebord. Det var de gamle, alle de Salmer, Ole altid bad om: Et Barn er født — og Glade Jul, dejlige Jul . . .

Fru Holm fik Taarer i Øjnene. Hun saa dem sidste Juleaften vandre afsted til Kirken med Ole imellem sig, og hun saa dem hjemme, saa Oles Glæde over Gaverne, hørte hans mørke Overgangsstemme le og juble . . . Hun maatte afsted . . . ud til ham . . . hun maatte derud nu, medens Holm var ovre hos de Gamle. Hun fandt sit Overtøj, hastigt, som frygtede hun, at hun skulde komme for sent til Graven. Hun fyldte sin Taske med Grangrenene, som hun havde opbevaret ude i Køkkenet, og skyndte sig afsted. Hun vekslede flygtige Hilsner med dem, hun mødte, og stod saa ved Kirkegaardens Port. Hun aandede lettet, om faa Minutter skulde hun bøje sig over den Grav, hun elskede, dække den lunt og ømt med Juletræets grønne Grene. Sneen smeltede til hede Taarer i hendes Ansigt, og hendes Hjærte bankede. Fru Holm naaede den smalle Gang, der førte op til Oles Grav. Hun blev pludselig staaende, som ramtes hun af Stivhed i alle Lemmer. Ved Graven stod Holm i Samtale med en ældre, sortklædt Kvindeskikkelse. Nu vendte han sig, og de saa begge hen imod hende. Fru Holm begyndte igen at gaa . . . skulde hun nikke til dem . . . Nu saa hun, at det var gamle Frøken Bennichsen, Musiklærerinden, han talte med. Frøken Bennichsen kom hende i Møde. Hun satte sine lange, smalle Fødder i de tyndsaalede Støvler saa forsigtigt i Sneen. Gud velsigne Dem, lille Fru Holm, at jeg skal møde baade Dem og Deres Mand herude paa en højhellig Aften . . . Glædelig Jul, lille Fru Holm — Frøken Bennichsen saa ned mod Oles Grav — Naa ja, naa det var maaske ikke det rigtige Sted at sige just de Ord.

Holm stod lidt, saa sagde han: Hvem passer Døren hjemme, nu du er borte . . .

Fru Holm blev helt rød: Aah, det varer jo ikke saa længe. Hun aabnede Tasken med sine smaa, ihærdige Fingre og famlede saa underligt rundt i den . . .

Jeg vilde blot, sagde hun, medens store Taarer dryppede fra hendes Øjne, lægge — lidt — Julegrønt — ud paa . . .

Saa sank hun i Knæ med Hænderne foldede og Hovedet bøjet over Oles Grav. Hun hulkede som et Barn, hulkede sin Angst, sin Længsel og sin Sorg ud over den Grav, som hun slog Sneen bort fra for at dække den med Julens Grønt.

Holm bøjede sig ned over hende, lagde sin Arm ind under hendes:

Lille Marie, lille Marie . . . kom saa, min Pige!

Han hævede hende op til sig og lagde sin Haand varmt i hendes.

Gamle Frøken Bennichsen sagde:

Jeg forstaar, at her mødes De ofte . . . Ja, ja, det er saa svært . . saa svært . . . det . . . forstaar sig. Men det er meget, meget værre, slet ikke at have nogen at græde for . . . Ja, lille Fru Holm, det er det. Jeg gaar altid herud paa Højtidsaftnerne. Det er saa dejligt at se alle de bedrøvede Mennesker, at se dem bøje sig over deres Elskedes Grave . . . jeg synes ligefrem det er, som havde jeg ogsaa nogen at elske og at græde for — men det er kun, saa længe jeg er imellem dem, de lykkelige . . . Naar jeg kommer hjem i min egen Stue . . . ja, saa er jeg den, jeg altid har været, ensom og forladt og gammel, uden Kærlighed, uden Taarer for andre end mig selv, og det er fattigt, lille Fru Holm. De og Deres Mand er blevet dobbelt rige i deres Sorg, ikke . . .

Holm trykkede sin Hustrus Haand:

Kom saa, lille Marie, vi maa gaa.

Ja, ja, Præsten skal jo tale i Aften, sagde Frøken Bennichsen. Ja,

det faar jeg ikke at høre . . . nej . . . jeg gaar aldrig i Kirke Juleaften, nej. Det er altfor festligt. Jeg kan ikke taale al den Glæde, og se alle de Andre, som gaar hjem til mere Glæde, nej, det kan jeg ikke . . . men jeg gaar altid en Tur uden om Kirken og hører dem synge de glade Salmer — inden jeg gaar hjem . . . til mig selv, sagde hun i et Suk og smilede. Guds Fred, lille Fru Holm. Guds Fred, Pastor Holm — og — hun bøjede sit Hoved hen mod Graven: Guds Glæde er over dig, lille Ole . . . Farvel, Farvel, og . . .

Pastor Holm standsede hende:

Gaar De ikke med min Kone og mig i Kirke . . .

Næh, mange Tak, mange, mange Tak, Hr. Pastor Holm . . . det kan jeg ikke . . .

Og med os hjem, sagde Fru Holm, lidt forskræmt.

Ja, selvfølgelig, fortsatte Holm.

Frøken Bennichsen stod lidt:

Ja, det var noget andet . . . Jo, saa siger jeg mangfoldig Tak. For saa kan jeg jo ogsaa, ligesom de andre med Mand og Børn, sidde og glæde mig til en lun og herlig Stue, og saa glemmer jeg helt, hvor mørkt og koldt, der er hjemme hos mig selv. Mangfoldig Tak.

Holm og hans Hustru saa tilbage mod Oles Grav. Sneen dryssede sine hvide Stjærner over de grønne Grene. Om Aftenen sad de i Holms Stue. I Kirken havde han talt om det Barn, der blev Kærlighedens, Forsoningens og Tilgivelsens Symbol mellem Menneskene, og da gamle Frøken Bennichsen var gaaet, tog han sin Kones Haand:

Saa blev vi alligevel — tre — i Aften . . . men, Marie, det vil vi altid være . . . for Ole . . . Ole . . . han . . .

Fru Holm bøjede sig ind til ham og tørrede hans Taarer bort fra Kinden:

Jeg forstaar dig, min Ven . . . ja, Ole skal altid gaa imellem os . . . være hos os . . . være med os . . .

Christian Houmark.

Grossereren: Min Dreng siger, at De har slaaet ham. Jeg maa gøre Dem opmærksom paa, at jeg betaler Dem for at lære ham sine Lektier og ikke for at slaa ham.
Huslæreren: Fuldstændig rigtig, Hr. Grosserer, det sidste gør jeg ogsaa aldeles gratis.

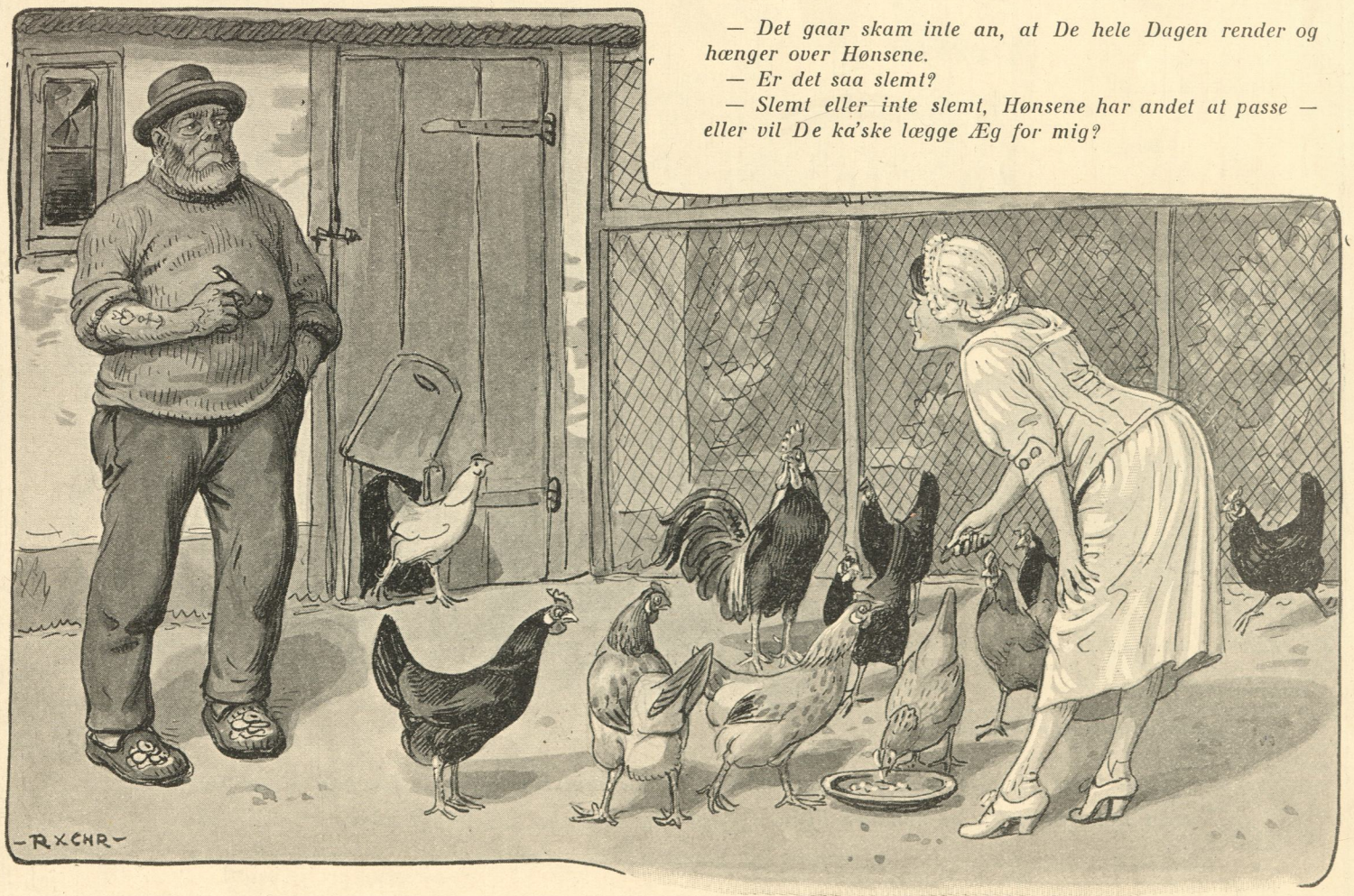

— Det gaar skam inte an, at De hele Dagen render og hænger over Hønsene.
— Er det saa slemt?
— Slemt eller inte slemt, Hønsene har andet at passe — eller vil De ka'ske lægge Æg for mig?

Tegninger af Alfred Schmidt og Axel Thiess

En ældre Herre tiltaler en Dame, der sidder med sin lille Dreng i Østre Anlæg.

— Det var jo en sød lille Dreng, hvor gammel er han?

— Fem Aar!

— Og sikke nogle søde smaa Fingre han har!

— Ja, ikke sandt.

— Og sikken en pæn lille Næse.

— Den har han efter mig.

— Utvivlsomt! — Men tror De ikke, De kunde faa ham fra hele Tiden at stikke de søde smaa Fingre op i den pæne lille Næse.

— Nu har du været væk en Time for at købe et Pund Kaffe.
— Det var to Pund, Fru Jensen!

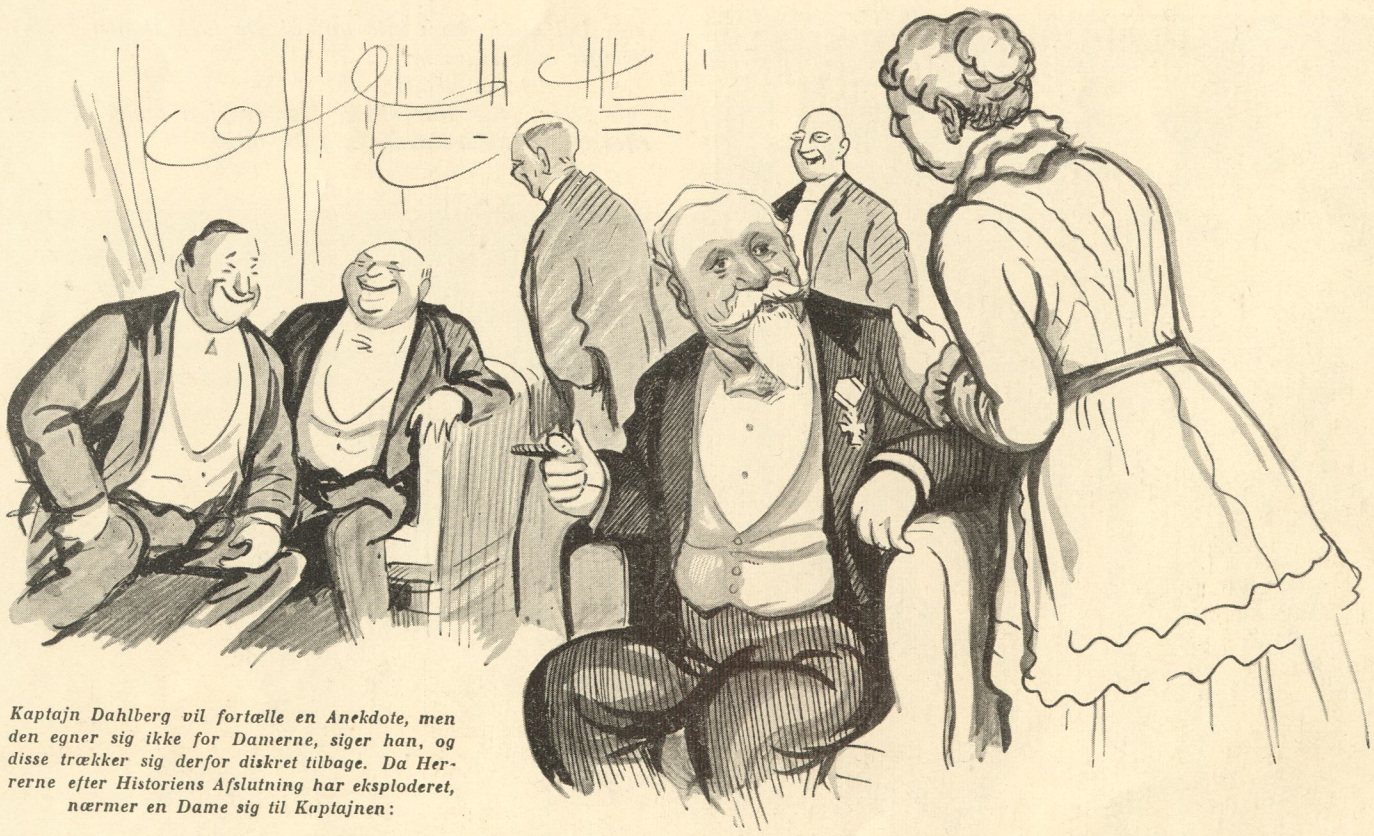

Kaptajn Dahlberg vil fortælle en Anekdote, men den egner sig ikke for Damerne, siger han, og disse trækker sig derfor diskret tilbage. Da Herrerne efter Historiens Afslutning har eksploderet, nærmer en Dame sig til Kaptajnen:

— Kære Hr. Kaptajn, De maa endelig fortælle mig den Historie, for min Mand glemmer altid Pointen, inden vi kommer hjem.

Tegninger af H. Jensenius og Axel Theiss

Amerikansk

Man spillede Hazard paa en Knejpe i Kentucky, og blandt de spillende befandt sig én, som kun havde et Øje. Da de havde spillet en halv Times Tid, tog »Fløjte-Jim« sin Revolver frem og sagde: »Jeg vil bare gøre de Herrer opmærksom paa, at der er en af de tilstedeværende, der morer sig med at spille falsk. Jeg skal ikke komme ind paa at stemple nogen enkelt, men saa meget er vist, at bliver han ved, kommer han af med det andet Øje ogsaa.«

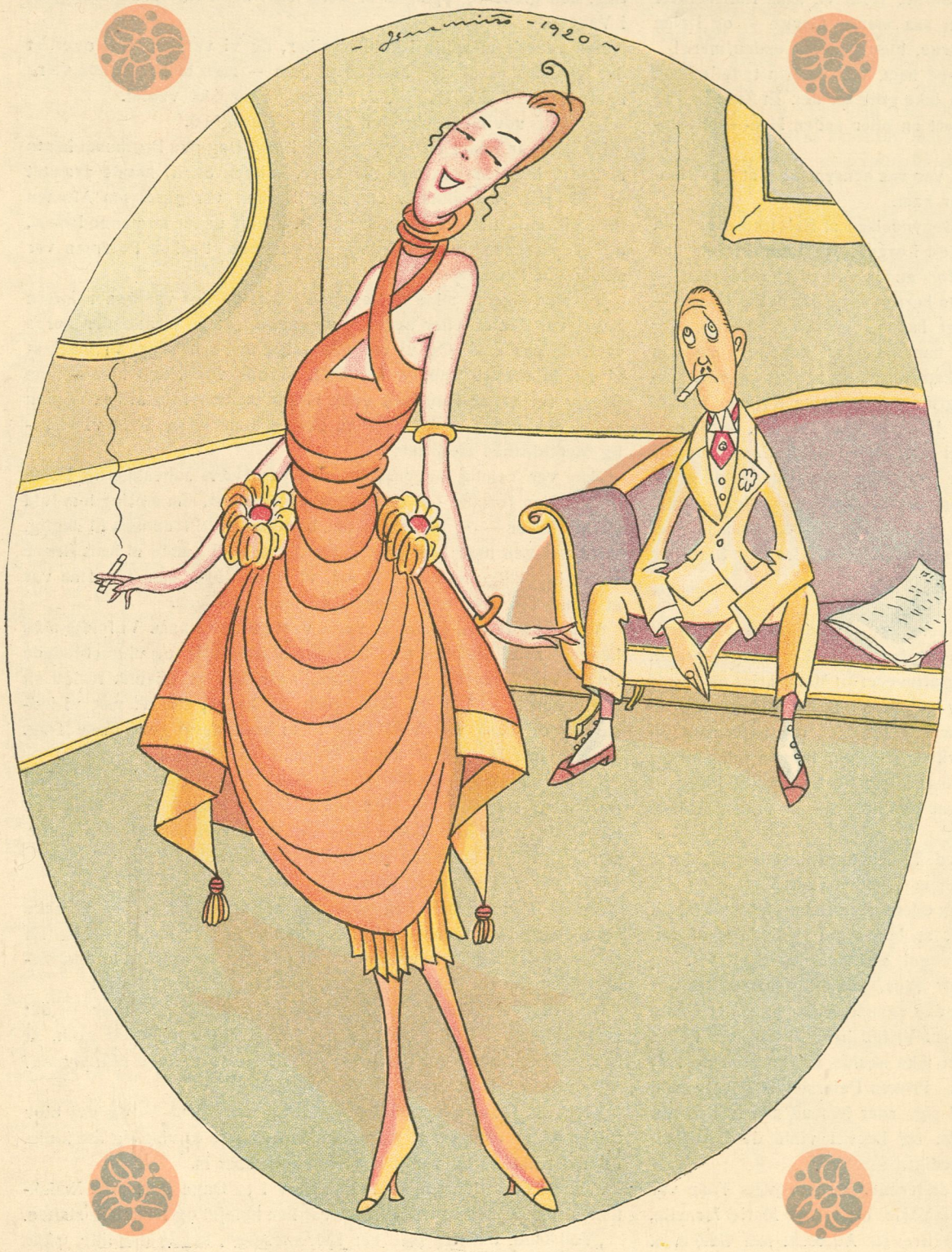

Hun: Farvel, Farvel, skriv nu rigtig ofte, om ikke andet, saa en Postanvisning!

Dommeren henvender sig til et af Vidnerne i en Mordsag.

— De var altsaa tilstede og saa den Anklagede skyde paa den Dræbte.

— Javel!

— Paa hvor lang Afstand befandt De Dem, da han fyrede første Gang?

— Aa, saadan en fem, seks Alen fra ham.

— Og ved det andet Skud?

— En fem, seks Hundrede, antager jeg.

Han: Du har ikke kysset mig de sidste otte Dage.
Hun: Ih, hvem kan det saa være, jeg har gaaet og kysset?

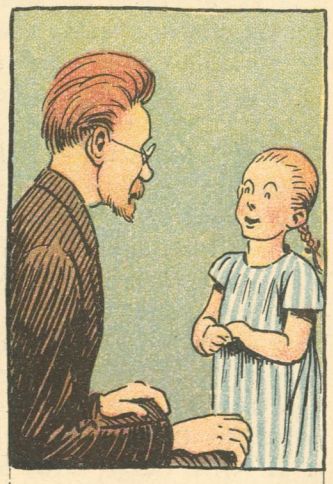

Tandhygiene

— Naa, lille Stine, hvor ofte børster du nu dine Tænder?
— Hver Dag.
— Hvad børster du dem med?
— Med Tungen.

SKRUEN

Vi kaldte ham „Skruen uden Ende“, fordi han var en rigtig Skrue, en skrækkelig endeløs Skrue.

Han var en Skrue i sit Væsen, i sin Tale og i alt, hvad han foretog sig — privat — thi han var ellers en dygtig og hurtigt arbejdende Journalist. Og det allerværste var, at han selv vidste, han var en Skrue, fordi vi, hans Kammerater paa Bladet, havde fortalt ham det saa mange Gange — og i sine Bestræbelser for ikke at være Skrue, blev han det endnu mere!

Det eneste, som forligede os med ham, var, at han tydeligt nok var *født* Skrue. Han kunde altsaa ikke gøre for det. Et Sted tilbage i hans Stamtavle sad der aabenbart en eller anden Han- eller Hunskrue, som havde hele Skylden.

Dog maa jeg tilstaa, at vi ikke var saa hensynsfulde at tage Hensyn til *det* i vor Opførsel overfor ham.

Han var umaadelig grim og i Begyndelsen af Halvtredserne. Saa havde han ildrødt Haar og gik med Lorgnet, en Lorgnet som han idelig og altid fingrerede ved for at faa den til at sidde fast — naar han kom i Ekstase, tog han den hurtigt af og paa et Par Gange — det saa' vanvittigt ud. Som sagt han var grim og latterlig. Og ifølge hele sin Karakter maatte han aabenlyst kokettere med sin Grimhed. Han fortalte med uforskammet Vigtighed til enhver, som gad høre det, at han var saa grim, at de fleste Kvinder leende vendte sig om og saa' efter ham. Han var glad for det, sagde han, alle Kvinder var nogle Gæs. Det havde han tilsidst fortalt os saa mange Gange, at det gik op for os, at her var hans Achilleshæl.

Saa smedede vi da den Pil, som skulde saare ham. Nej — Ordet er maaske noget uheldigt valgt, jeg vil tværtimod, inden jeg begynder min Beretning, understrege, at det hele fra vor Side kun var tænkt som en flygtig Spøg.

— — —

Jeg husker den regnfulde Oktoberaften, da Redaktionssekretæren kom ind til os med Idéen. Skruen havde lige slukket Lampen paa sit Skrivebord, havde været inde og afleveret sit Manuskript og havde saa taget Overtøjet paa og var gaaet. Vi andre sad og røg og kedede os, og Redaktionssekretærens Idé blev modtaget med Bifald. Vi greb den begærligt, kritiserede den, lavede lidt om paa den og uddybede den. Hver kom med sin Forbedring af Idéen — men jeg vil ikke skjule, at det var *mit* Forslag, at vi skulde lade en Dame skrive Brevene.

Vi valgte Frøken Petersen ved Telefonomstillingsbordet, fordi hun var diskret og aldrig lurede paa Traaden i sin Vagt. Hun sad derimod altid og var fordybet i en eller anden fedtet, fransk Roman. Vi sluttede ogsaa dristigt heraf, at hun var i Besiddelse af det Franskmændene kalder *esprit* — noget, vi kunde faa Brug for.

Vi indviede hende straks i vor Plan, hun blev smittet af vor Ivrighed og samtykkede — og endnu samme Aften blev det første Brev skrevet og afsendt til Skruen. Vi lod hende adressere det til ham paa Redaktionen, for at det ikke skulde vække Mistanke, at hans private Adresse var kendt. Frøken Petersen kom selv med det Forslag, at tage Brevet med sig, naar hun ud paa Natten gik hjem — hun boede paa Østerbro, og Brevet vilde da faa Poststemplet Ø. Det var jo rigtig snedigt.

Nu husker jeg ikke, hvad vi dikterede. Men Brevets Tone var indledende. Det var underskrevet Marie, og vi lod Marie fortælle, at hun flere Gange havde mødt Brevets Adressat paa Gaden, at hun havde faaet at vide, at han var Journalist, og hvad han hed — og forresten lagde hun ikke Skjul paa, at der var Sympati til Stede.

Vi lod Marie være en Smule lyrisk og en Smule overspændt (vi vidste, at den Slags vilde gøre Indtryk paa Skruen), vi gjorde Marie til en ensom Kvinde med nogle højtsvævende, lidt uklare Idealer — men hun var skuffet saa tit; — samtidig gjorde vi hende lidt *nolime-tangere*, og i den sidste Linie foreslog hun derfor, at de indtil videre pr. Brev og under Poste restante (Mærket: „M“) skulde „udveksle Tanker, saafremt De da ikke har noget imod det“. Og hun vilde foreløbig bare underskrive sig med sit Fornavn. Venlig Hilsen Marie.

Dette var Indledningen.

Vi var som nogle store, uvorne Drenge — og vi gik op i vor Sag, kun glade og optagne af dette ene, at vi fik Skruen til at gaa i Vandet.

Han yndede at spille iskold Kyniker, og vi var henrykte over, at det lykkedes os at rive Masken af ham — men at han kunde være ligefrem *øm* i sine Udtryk, det havde vi nu ikke ventet.

Det hele udviklede sig med rivende Hurtighed.

Da der var gaaet en Uge, kunde vi *hver* Dag paa Posthuset hente et Brev, hvor Skruen med sin store, kejtede Skrift havde prentet et „M“ paa Konvolutten. Og naar Skruen var gaaet om Aftenen (han gik altid tidligt), blev Brevet læst højt under larmende Bifald, og et passende Svar blev brygget sammen. Frøken Petersen var stadig vor Pennefører.

Jeg maa sige til mine Kollegers Ros, at da der var gaaet fjorten Dage, var der en eller anden, som sagde, „at nu maatte der gøres en Ende paa det“. Og vi var alle enige om den Ting. Vi følte, at vi havde drevet Spøgen for vidt. Trods vor ringe Mening om Skruen (vi havde ham ikke uden Grund mistænkt for at være Spion for Redaktøren, og han var en daarlig Kammerat), følte vi virkelig Medlidenhed med ham.

Han var nemlig begyndt at være saa svært aabenhjærtig i sine Breve. Han fortalte om en glædesløs Barndom, om en Ungdom fuld af Skuffelser — og han skrev om, hvordan *vi* drillede ham til daglig.

Stemningen mod ham slog pludselig om. Vi kunde af hans Breve se, at han alligevel ikke var det, vi havde taget ham for. Han var et Menneske, ikke helt igennem en latterlig Figur.

Vi begyndte saa smaat at være venlige imod ham. Vi fyldte *ikke* længere hans Blækhus med Stumper af Klatpapir, og vi overmalede *ikke* hans Manuskript med Blæk, naar han et Øjeblik forlod sit Skrivebord, — jeg vil ikke gøre os bedre, end vi var, vi indskrænkede bare vor Venlighed til at *undlade* at gøre disse Ting. Vi gik virkelig Glip af megen Morskab ved disse Forsagelser.

Under alt dette trivedes Skruen godt. Altfor godt — det gik ud over hans Arbejde. Vi lagde med Undren Mærke til, at hans Pen ikke længer var saa sikker, hans Vid ikke mere saa flyvsk som før Der kom noget famlende usikkert ind i hans Stil.

Han var ved at skyde Ham.

Ogsaa i sit Væsen begyndte han at forandre sig. Jeg vil ikke sige, det klædte ham — men intet klædte nu den Mand! — Han fik et vist lyrisk Sving over sig, og han begyndte at vise en mærkelig Omhu for sin Paaklædning. Ja, han blev ligefrem lapset.

Men tit overraskede vi ham i at sidde og falde i Tanker — det var baade til at le og græde over, for vi vidste jo altfor godt, at han sad og tænkte paa Marie — *Marie, som slet ikke eksisterede!*

Hvad var der at gøre?

Vi holdt Generalforsamling — vi sammensvorne — og det blev enstemmigt vedtaget, at Marie skulde begynde at vise sig lidt kølig.

I det næste Brev var hun derfor kold som Is.

Men nu blev det rent galt. Han blev i to Dage borte fra Redaktionen, og da han igen viste sig, var han huløjet og temmelig slatten.

„Ved Gud, om han ikke har Kærestesorg“, sagde den lille, tykke Redaktionssekretær og fniste. Jeg tror, at dengang gik det op for os, at Redaktionssekretæren i Grunden var en skidt Fyr.

Der var saa en, som foreslog, at vort Fællesskab i Sagen skulde ophøre, det var nok, at een af os førte Korrespondancen. Valget faldt paa mig — og Frøken Petersen som Pennefører bibeholdtes, naturligvis.

Sagen skulde føres til Afslutning — en eller anden Afslutning, det var vi enige om — thi siden vi nu var begyndt, turde vi ikke

saadan uden videre *pludselig* holde op, vi forudsaa, at i saa Fald vilde en Katastrofe indtræffe. Skruen havde jo vist sig i Stand til at berede os Overraskelser.

Jeg gik hjem den Nat ikke meget godt tilpas. Jeg følte mit Ansvar.

Da jeg var kommet hjem, satte jeg mig ned og skrev Kladden til et meget kærligt Brev. Jeg tror nok, det blev et rigtig kærligt Brev. Jeg syntes, han trængte til en lille Opmuntring ovenpaa det sidste kølige. Og jeg begik den Uforsigtighed at undertegne det: „Deres inderlig hengivne Marie". Den næste Dag renskrev Frøken Petersen det.

Nu kom der en Tid, jeg nødig vil have om igen.

Hver Gang jeg paa Posthuset hentede hans Svar med det store, kantede „M" paa Konvolutten, følte jeg mig som en Tyv, og hver Gang jeg rakte Frøken Petersen Kladden til et nyt Brev, følte jeg mig som en Bedrager. Skruen begyndte nemlig at løbe varm i sit skæve Gevind — og det var temmelig sikkert dette „inderlige hengivne", som havde det paa Samvittigheden.

Jeg vil gaa let hen over denne Periode. Jeg vil bare lige omtale, at Skruen begyndte at skrive Vers (og hvilke Vers!), og at jeg havde stort Besvær med et holde ham hen med Udflugter. Han brændte nemlig af Utaalmodighed efter at faa et Møde i Stand med Marie. Af let forstaaelige Grunde kunde jeg ikke opfylde hans Ønske.

Og oppe paa Redaktionen kom de forsigtigt listende og spurgte mig: „Hvordan gaar det?", akkurat ligesom man spørger til en Syg. „Det gaar skidt", sagde jeg.

Det var en rædsom Tid.

Jeg kom Dag for Dag til ligefrem at hade Marie, dette opfundne Væsen, som kun eksisterede i vor Fantasi — og i Skruens. *Marie!* Denne Furie, som legede med en Mand.

Men mit Had til Marie kom Brevene til Gode. De blev fulde af Selvbebrejdelser, hun var ham ikke værdig o. s. v. o. s. v. Paa den Maade haabede jeg at kunne slippe ud af en Bagdør — men jeg havde ikke regnet med Skruens gode Hjærte.

„Du er god, som du er, kæreste Marie", skrev han. Marie og han var allerede blevet dus; jeg kunde ikke forhindre det.

I sit Væsen var Skruen nu blevet en fuldstændig anden. Det var paa fjerde Uge. Der var kommet noget overlegent ind i hans Væsen, noget nedladende og beskyttende i hans Opførsel over for os. Det irriterede os utroligt. Han var skam ved at vokse os over Hovedet. Ja, han gik dér lige for vore Øjne og skød i Vejret som en Plante, der faar alt for megen Varme og Sol.

En Dag havde jeg en Samtale med Frøken Petersen. Jeg overrakte hende et sammensplejset Honorar paa 50 Kroner for hendes Ulejlighed med Brevene og spurgte hende samtidig, hvad *hun* mente.

„Det er Synd", sagde hun, „det er hvad, det er!"

Jeg spurgte hende, om hun vidste en Udvej til at faa en Ende paa det. Men da blev Frøken Petersen dum

„Jeg ved ikke — —", sagde hun tøvende, „. . . vil De ha' Centralen? Klar!" Saa vendte hun sig igen til mig. „Tja", sagde hun og lod Fingrene lege lidt med Kaldepropperne paa Omstillingsbordet, „det bli'r ikke nemt! Lad os se Tiden an . . . Nej, han er optaget, vil De vente her? Jochumsen, er det Dem, som skal ha' Hillerød? Hillerød er her — vær'sgo'".

„Skal vi lade Marie dø?" sagde jeg, „lade hende blive syg og langsomt svinde hen?"

„. . . Ja, nu skal De faa Ekspeditionen! . . . *dø!* Næ, det synes jeg ikke!"

„Jamen, nu vil jeg ikke længere!", sagde jeg og gik min Vej. —

Jeg holdt Ord. „Marie" skrev ikke mere til ham. Og jeg gik — en tre, fire Dage i Træk — hver Dag hen paa Posthuset for personlig at undersøge, om der kom flere Breve fra ham. Der kom kun eet — og det lod jeg blive liggende.

Skruen fik altsaa ikke flere Breve fra „Marie". Forresten var det Synd at sige, at han tog sig det nær — mærkeligt nok.

Han syntes at være evig glad og mødte hver Dag med Blomst i Knaphullet — i November, husk det!

Han nynnede og fløjtede Var det ikke en Gaade? Men maaske tænkte jeg, spillede han bare Komedie, indvendig var han naturligvis dybt fortvivlet. Men det glædede os alligevel alle sammen, at han havde saa megen Selvbeherskelse, at han kunde tage det *saadan*. Det havde vi slet ikke tiltroet ham.

Men saa en Aften — det var omtrent en Uge efter, at „Marie" havde holdt op med at skrive — skete der noget.

Skruen havde netop taget sit Overtøj paa og var nynnende gaaet ud ad Døren — men kom saa nogle Minutter efter meget højtidelig tilbage. Ledsaget af Frøken Petersen. Hun havde ogsaa Overtøj paa. Det kippede i os. Skruen var bleg. Mon han vilde prygle os? — eller slaa ihjel?

Han saa' ud til lidt af hvert.

„Jeg vil gerne præsentere min Kæreste for de Herrer", sagde han rolig, og han røbede kun sin indre Bevægelse ved at rive Lorgnetten af og igen sætte den paa. Det gjorde han to Gange.

Parret tog derefter smilende imod vore lakoniske Lykønskninger. Vi var nemlig altfor overvældede til at sige ret meget.

I det samme blev han kaldt til Telefonen i et tilstødende Værelse, og mens han var derinde, tog Frøken Petersen Ordet.

Det er udelukkende Pladshensyn, som holder mig fra at gengive, hvad hun sagde — men saa meget maa jeg sige, at det af hendes meget ordrige Replik fremgik, at Skruen stadigvæk ikke kendte Spor til *vor* Medvirkning i Sagen — hvad vi følte os lettet ved at faa at vide — og at *han* var ti Gange bedre end vi alle tilsammen — hvilket naturligvis var en grov Overdrivelse af Frøken Petersen.

Til Slut rakte Frøken Petersen mig en lukket Konvolut. Der var 50 Kroner i den — hendes Honorar for at renskrive Brevene.

„Jeg skylder ingen her nogen Forklaring", sagde hun og saa' sig trodsigt om i Kredsen (det klædte hende), „men jeg kunde godt lide at faa opklaret — ja, det er *Dem,* jeg mener, Hr. Koch! — hvordan De har faaet at vide, at mit Fornavn — — —".

Skruen kom i det samme hurtigt ind i Værelset — og hun tav. Rødmende.

„God Nat, de Herrer", sagde Skruen travlt, „det er blevet sent, og vi skal med sidste Sporvogn — kom saa, *Marie!*" —

Han saa' forfærdelig vigtig ud.

Hans-Aage Koch.

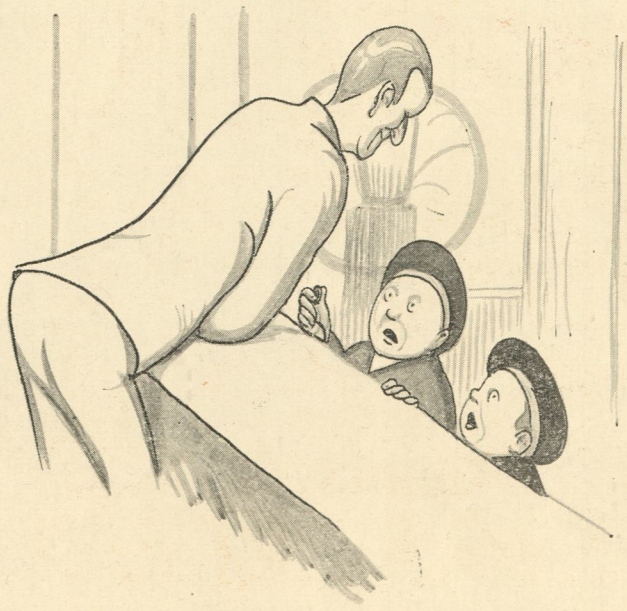

— Jeg vil gerne have to Poser Bolcher med for 10 Øre i hver.
— Hvorfor 2 Poser?
— Jo, for Erik og jeg skal dele.
— Det kan I jo ogsaa, naar du faar dem i én Pose.
— Jah, men der ku' jo bli'e none Stykker mere i den ene.

Tegning af Paul Fischer

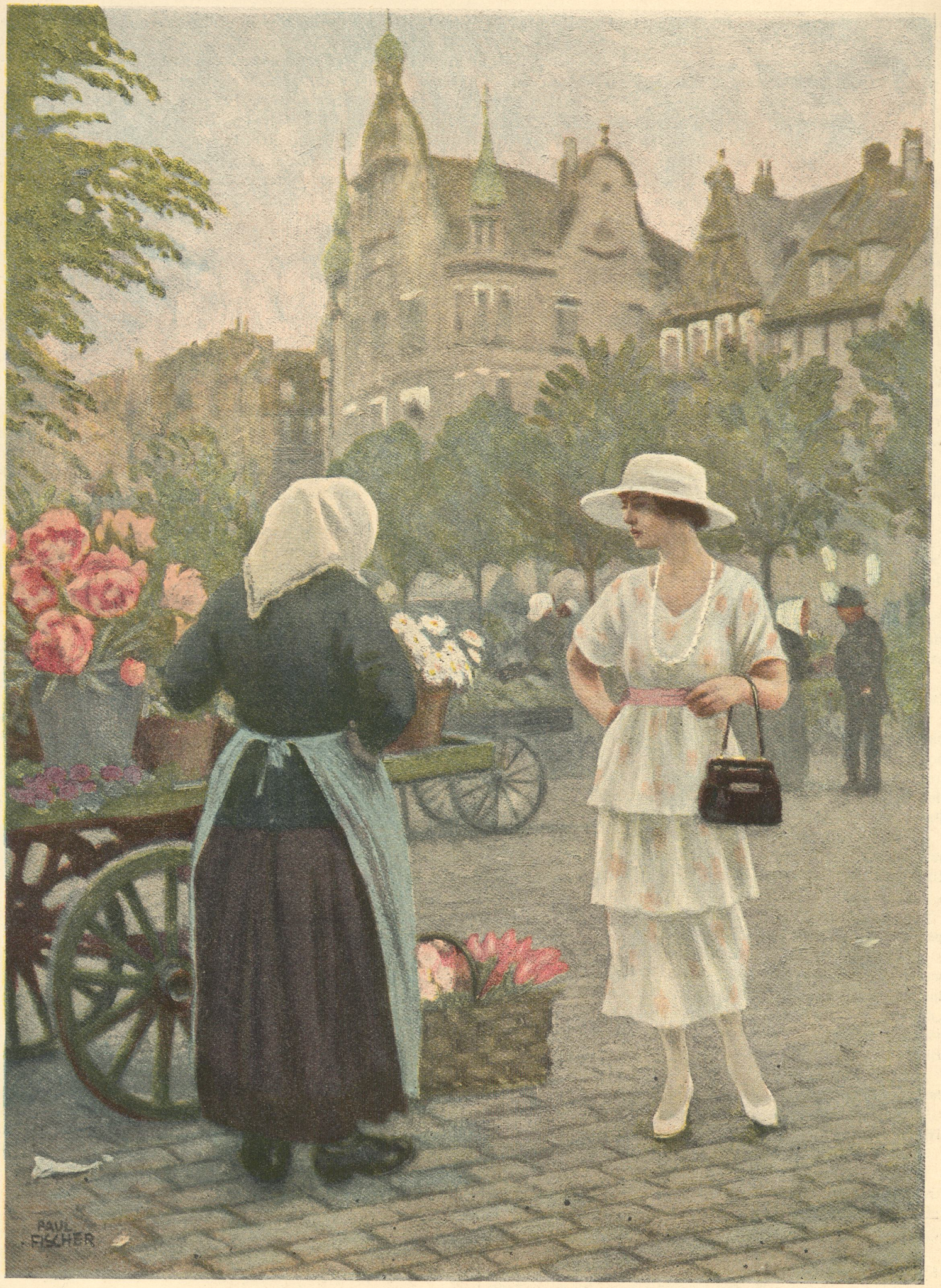

Frøken Sommer har løbet i Byen sig træt
paa de daglige Indkøbs Visiter,
hun standser paa Torvet og faar en Buket
af sin Yndlingsblomst: Margueriter.

Frøken Sommer skal træffe Fuldmægtig Kjær,
hos Josty hinanden de hitter, —
han røver en Blomst, hun ved Brystet bær',
det er en af de smaa Margueriter.

Da siden de hjem ad Alléen gaa,
om sin Skæbne han Blomsten fritter —
Moral: Gaa aldrig til Stævne, du Smaa,
før du smykket er med Margueriter.

G. K.

Engelsk-Syge

Dramatisk Skitse

Personerne:

Fruen
Laura, Sophie } Husassistenter
Slagteren

Scenen: Et Herskabskøkken. Fruen staar ved Køkkenbordet og drøfter med Laura, hvad der skal købes til Søndagen. Laura staar med B yant i Haanden og glor med et drømmende, aandsfraværende Udtryk.

Fruen
Og saa skal vi ha' Mel.

Laura (gentagende)
Ja, Mel skal vi ha' (skriver).

Fruen
Og Kaffe —

Laura
Og Kaffe (skriver).

Fruen
Og hvad saa mer'?

Laura (stadig aandsfraværende)
Ja, det skal vi ogsaa.

Fruen
Drømmer De, Laura, jeg sagde, og vad saa mer'?

Laura
Ja, det hørte jeg nok, men jeg kan ke huske mere.

Fruen
Har vi engelsk Sovs?

Laura (pludselig oplivet)
Nej, det maa vi ha'

Fruen
Og Salt —

Laura
Engelsk Salt (skriver).

Fruen (forskrækket)
Engelsk Salt, nej stop nu lidt.

Laura
Jo, det er det bedste, det har jeg altid hørt.

Fruen (ler)
Det kommer an paa hvortil, jeg tror, De skal slette engelsk, jeg er bange for, der ellers bliver Revolution i de danske Maver. Engelsk og dansk forenes ikke altid helt godt.

Laura (vigtig)
Ork jo.

Fruen
Saa var det Middagen i Morgen.

Laura
Skal vi ikke prøve en Plumbudding?

Fruen (ler)
Det er svært, som De er blevet engelskinteresseret, kan De lave Plumbudding?

Laura
Næ, men vi kan jo prøve os frem, den staar hos Frøken Jensen, og jeg vil gerne sætte mig ind i engelsk Madlavning.

Fruen
Skal De maaske til England?

Laura (vigtig)
Jeg er da saa godt som forlovet med en Englænder.

Fruen
Se-se, er det en af de engelske Soldater eller Matroser?

Laura
Han er engelsk sailor.

Fruen
Naa, De taler ogsaa engelsk?

Laura
Ja, næsten flydende.

Fruen
Har han lært Dem det?

Laura
Næ, ikke alene, det har der været flere om, men han har lært mig det vigtigste.

Fruen
Hvad er det vigtigste?

Laura (lidt forlegen)
Det vigtigste, naar man er forlovet, ikke sandt, det ved Fruen nok selv.

Fruen
Men er De da forlovet?

Laura
Jeg kan da blive det naarsomhelst, han er ikke bange for at love, hvad det skal være, og naar jeg faar min Løn til den første, køber jeg en Ring.

Fruen
Til ham?

Laura
Nej, til mig selv, jeg synes, naar man har den, saa er man paa den sikre Side, og han har ikke noget imod, jeg gaar med den.

Fruen
Nu skal De alligevel passe lidt paa Dem selv, Laura, saadanne fremmede Krigsfolk er ikke til at stole paa.

Laura
Det er de danske saamænd heller ikke, det ved jeg da, og saa er det da flottere med en Englænder.

Fruen
Min Datter sagde nok, hun havde set Dem paa Langelinie i Aftes.

Laura
Gud, saa Frøkenen os, hvad synes hun?

Fruen
Hun synes, det var Synd for Dem, at De var kommet i saadant Selskab.

Laura
Pyh. Misundelse.

Fruen (forbavset)
Misundelse?

Laura
Ja, de er saa ondskabsfulde alle dem, der ingen har, de raaber ligefrem efter os.

Fruen (ler)
Det haaber jeg dog ikke, min Datter gjorde.

Laura
Næ, for Frøkenen har jo da lidt Skam i Livet, men Fruen kan tro, der er mange, der ikke har det.

Fruen (idet hun vil gaa)
Ja ja, Laura, glem nu ikke helt Dem selv, husk paa, der er lang Vej til Tipperary (ud).

Laura
(begynder energisk at skure Køkkenbordet, medens hun fløjter Tipperaryvisen. Der bankes beskedent paa Døren til Trappen) Saa for Pokker (hen, aabner) Aa, er det dig.

Sophie
(forpjusket, uordentlig, lidt, nej, meget enfoldig, ind) Ku' du ikke ta' og laane mig en Skvat Mælk, jeg har faaet for lidt i Dag.

Laura
Det ka' jeg sgu godt, kom hit med Kanden.

Sophie
Jeg skal sige dig, vi skal ha' Pandekager, det er min Kærrestes Livret, saa maa jeg jo ha' lidt rigeligt.

Laura
Hvad er din Kærreste?

Sophie
Han er arbejdsløs.

Laura
Ka' han leve af det?

Sophie
Ih ja, med Lethed.

Laura
At du gider gaa med saadan en Stodder.

Sophie
Ja, hvad Herregud ikke sandt, man maa jo ta', hvad man kan faa (lidt efter) Du, jeg saa dig forresten i Aftes, du ka' sagtens.

Laura
Naa, det ka' du da ogsaa, man skal bare ha' lidt Energji og lidt Humør.

Sophie
Jamen, du ka' engelsk.

Laura
Ork, det er saa let, det ligner næsten dansk paa en Prik. Dør hedder Dor, Vindu hedder Vindov, Sukker hedder Suggar, og giv mig et Kys hedder, giv me e Kis, det er da ikke til at ta' Fejl af, især naar han med det samme ta'r en tre, fire Stykker.

Sophie
Ja, Tak ska' du ha', paa den Maade ku' jeg ogsaa lære engelsk.

Laura
Bjutifuld, det betyder Hønefuld, det sad han og raabte op til Maanen i Aftes paa Langelinie, men den var rigtignok ogsaa høj.

Sophie
Sku' jeg prøve og sige „Gut dæ" til en af dem?

Laura
Ja, gaa bare on. On betyder paa.

Sophie
Det er bare saa kedeligt, med det, at jeg mangler et Par Tænder for Øjeblikket.

Laura
Skidt med det, det ka' du sagtens pjanke dig fra, det mangler de forresten selv næsten allesammen, dem har de mistet i Krigen.

Sophie
Gud, har de faaet dem skudt ud?

Laura
Skudt Tænder ud med Kanonkugler, du maa jo være skør, nej, det er det daarlige Brød, Underernæring.

Sophie
Ja, vil du tænke dig, det har jeg ogsaa faaet mine af, at de er gaaet ud altsaa, det er fordi, jeg har haft engelsk Syge som Barn.

Laura (ler)
Engelsk Syge, saa er I jo næsten i Familie sammen, det skal forresten være saa almindeligt nu.

Sophie
Skal'et.

Laura
Ja, jeg hørte to Herrer, der talte sammen i Sporvognen, og saa sa' den ene til den anden: Alle danske Piger lider sgu af engelsk Syge for Tiden. (Der høres Trin paa Trappen, hvortil Døren staar aaben, Sophie kigger ud) Det er Slagteren, det Skvat, saa spæner jeg, han driller altid (ud).

Slagteren (ind fra Køkkentrappen)
God Dag, lille Frøken, her kommer jeg sgu med en Bagfjerding, som De aldrig har set Mage til, selv om De har set meget i Deres Dage.

Laura
Aa, maa jeg være fri for Deres Uartighed.

Slagteren
Ja, jeg kan ikke kalde det andet, end hvad det hedder paa dansk, jeg snakker ikke engelsk. — Hvad siger De om en lille Skovtur paa Søndag?

Laura
Gud ved, hvad jeg skulde i Skoven med Dem?

Slagteren
Næ, De vil vel hellere paa Langelinie?

Laura (spids)
Unægtelig.

Slagteren
Ja lille Mis, nu ka' De gaa ud og kissemisse med Bolværket, hvor „Queen Victoria" har lagt, for hun lettede i Morges.

Laura (synker ned paa Køkkenstolen)
I du alforbarmende, det siger De ikke.

Slagteren
Jo, vi bragte Kød om Bord i Morges Klokken seks, og lidt efter sejlede de, maa jeg spørge, glemte han at sige „good bye"?

Laura (fattende sig)
Sig mig, lille Slagter, hvad var det, De sagde om Skoven paa Søndag?

Slagteren
Tak, lille Frøken, mig ska' De ikke køre i Skoven med, jeg køber ikke Lammekød, der er kasseret paa det engelske Marked. Adjøs (ud).

Laura
(tager atter fat paa Skurebørsten, men uden Energi, medens hun sørgmodigt synger) It's a long way — to Tipperary —

Tæppe

Olga Ott

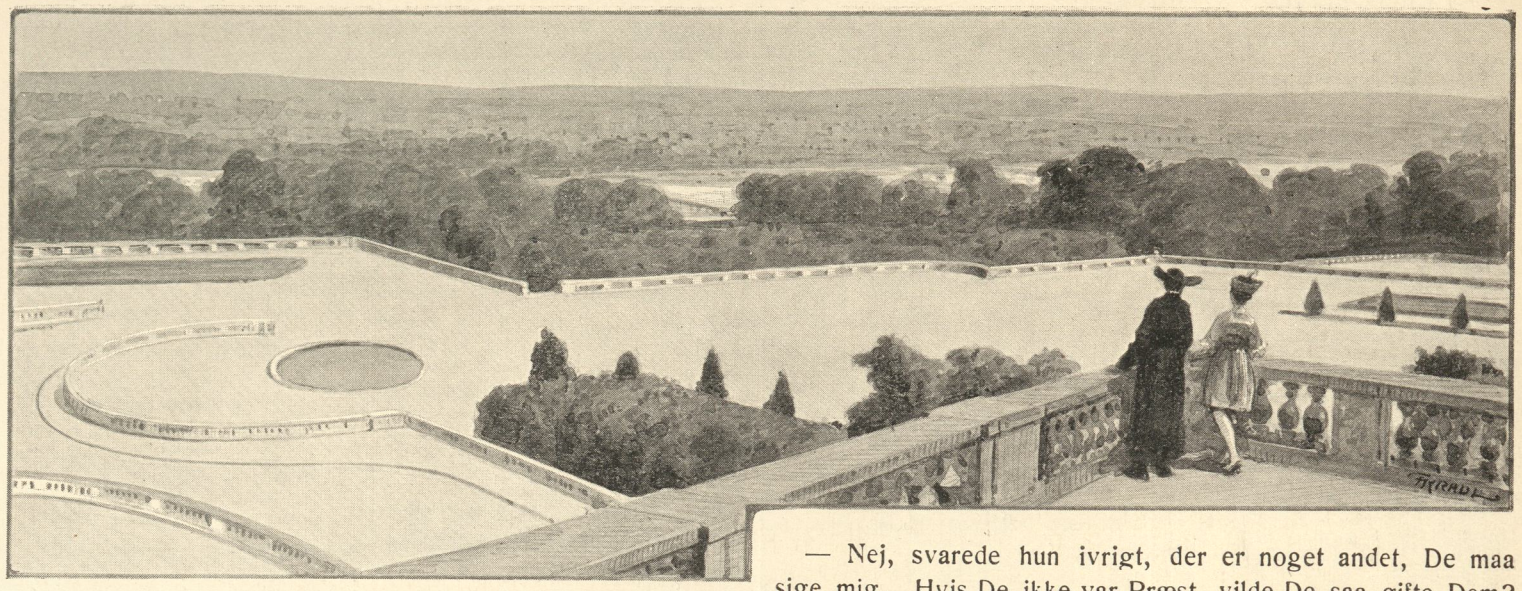

DEN LILLE ABBÉ

Hun kaldte ham Abélard, fordi han mindede hende om den unge lærde Præst, hun havde læst om hos Toepffer, og hun vilde, han skulde kalde hende Heloise. Men det indlod han sig ikke paa. Han kunde sin Kirkehistorie bedre end hun.

Desuden syntes han, at hendes rigtige Navn var saa smukt. Ida Andersen . . . det mindede paa én Gang om den store danske Digter og om den lille Pige, han havde digtet om, Ida med Blomsterne.

Han var toogtyve Aar, og hun var atten. Hun havde ingen Mo'er, men en fordomsfri og frygtløs Fa'er, som havde engageret den unge Abbé ved Sognekirken til at lære hende Fransk. Herregud, en Præst, hvad kunde der være i det?

De stod paa St. Clouds Slotsterrasse højt oppe over juniblomstrende Haver med Udsigt over Seinens bugtede Løb, der tabte sig i blaa Taager langt borte. Paa Dagsordenen stod et vigtigt Problem vedrørende Brugen af Subjonctif, men pludselig brød hun af:

— Sig mig Abélard . . .

Han blev rød, som han let blev, naar hun talte.

— Jeg hedder Roland la Roche . . .

— Det ved jeg godt, men Abbé la Roche er saa langt. Og Roland er et Heltenavn, ikke et Helgennavn. Et Navn bør altid udtrykke det, man er. Men jeg fik ikke noget Svar paa det, jeg spurgte om.

— De har ikke spurgt mig om noget endnu.

— Nej, det er ogsaa sandt. Sig mig, Abbé, tror De nu virkelig alt det, De skal tro som Præst?

— Naturligvis, svarede han hurtigt. Hvorfor spørger De om det, Mlle. Ida?

— Fordi jeg synes, det er underligt, at De kan. Tror De ogsaa paa, at en ung Dame kan faa et lille Barn, uden at . . .

Den unge Præst løftede Hovedet og saa alvorligt, næsten vredt paa hende, men hun saa ham uforfærdet og med en ganske uskyldig Mine lige ind i Øjnene og fortsatte:

— For det gaar nemlig over min Forstand og langt ind i Præstens, som vi siger hjemme i Danmark.

— Hvis man forstod alting, Frøken Ida, havde man ikke Brug for Tro. Men skal vi ikke se at komme tilbage til vort Pensum?

— Nej, svarede hun ivrigt, der er noget andet, De maa sige mig. Hvis De ikke var Præst, vilde De saa gifte Dem?

— Det har jeg aldrig tænkt over, svarede han. Jeg har været bestemt til Præst, fra jeg var ganske lille. Der har altid været Præster i min Familie. Min Onkel er Biskop i Meaux.

Ida lo.

— Det er pudsigt nok, sagde hun. Der har ogsaa altid været Præster i min Familie, og jeg har en Onkel, der er Biskop i Jylland. Men han har fjorten Børn.

Abbéen rettede sig hurtigt op og tørrede Panden med sit Lommetørklæde.

— Det er varmt, sagde han, og jeg tror ikke, vi kommer længere i Dag. Jeg maa ogsaa skynde mig ned til Aftenmessen.

Den lille Abbé gik ene gennem Parken ned ad Kirken til. Han følte en underlig klam Fugtighed ned ad Nakken og hen over Lænderne. Og hans Tindinger bankede. Saaledes var det gerne efter Timerne med den unge danske Dame.

For hun havde lagt sig efter, halvt ubevidst maaske, at ægge ham ved bestandig at krese om Emner, hun aldrig turde have berørt overfor andre unge Mænd. Mænd . . . jamen for hende var en Abbé, den sorte Figur i den lange, slaskende Skørtefrakke, overhovedet ingen Mand. Det pirrede hende at behandle ham, som hun vilde have behandlet en snerpet Kursusveninde. Hun blev ved at spørge, og ofte turde han ikke svare, det var saa spændende. Og der var jo ingen Fare . . . med en Præst, oven i Købet en Præst i Skørter . . .

Han anede, hvad hun tænkte, og følte sig ydmyget. Han gik i en evig Uro og sov ikke om Natten. Saa prøvede han paa at bede, men ofte kunde han ikke. Det var, som om noget stod imellem ham og Gud.

Roland la Roche var from. Hans Kamerater i Kapitlet havde Tanker for andet end Gud og deres hellige Embede, og han kunde ofte rødme over deres Tale. Og en af dem, Louchat, en stor sværlemmet Bondehøvl fra Auvergne, kunde fortælle om meget verdslige Oplevelser fra en lille Restaurant i St. Germain, hvor han søgte ud, naar han havde fri, og hvor Værtinden havde to gæstfri Døtre. Louchat fortalte uforbeholdent og livligt om Fald, Skriftemaal og Syndsforladelse . . .

Naar dette Kirkens sorte Faar gav sine „Legender" til Bedste, gik Roland la Roche forarget og beskæmmet sin Vej.

Det værste var, at han kom til at tænke paa Ida, naar Louchat fortalte sine Legender.

Saa tog han en stor Beslutning. Han vilde holde op med de Timer. Ikke mere komme i Villaen hos den danske Maler. Skønt de hundrede Francs om Maaneden for ham betød saa

uendelig meget... Kød to Gange om Ugen og hele Sko og meget andet ...

Han blev lukket ind i Dagligstuen af Husholdersken. Maleren var som sædvanligt ude. Fra en aaben Dør hørte han Frøken Idas Stemme:

— Er det Dem, Abbé? Jeg har lige været inde og tage Bad, men jeg skal straks være der. Forresten ... kom De bare her ind, hvad gør det?

Det var, som om nogen kastede en Spand koldt Vand over Hovedet paa den unge Abbé. Kom De bare, hvad gør det? En Præst, ikke en Mand! Han knyttede Hænderne og bed sig Læben. Men han betvang sit Sindsoprør og svarede:

— Tak, Frøken Ida, jeg venter.

Hun raabte et eller andet ligegyldigt ind til ham, og han svarede. Han hørte hende gaa hurtigt fra og til derinde, og forstod, hun var ved at klæde sig paa.

— Abélard!

Han svarede ikke.

— Abbé la Roche ...!

— Ja, Frøken Ida!

Uden at tænke over det, vendte han sig mod den aabne Dør. Da var det, han pludselig saa hendes Billede i det store Spejl i Skabet. Kun et Sekund, men ...

Helt hvid stod hun der, i kort Underskørt af Kniplinger og med hvide Silkestrømper trukket stramt op over de fine Knæ. Lyslila Trækbaand hist og her og det blonde, blanke Haar udslaaet over de spæde Skuldre som paa Dukkerne, han havde set i Udstillingsvinduer. Hun vendte Ryggen til ham og kunde heller ikke i Spejlet se ham. Men han ...

Alting løb rundt for ham. Han gik et Par Skridt bort for ikke at se mere... Maria, Jesus! hviskede han. Men inde i ham raabte det: Se dog, se ...! Og han maatte tilbage, hvor han stod før.

Paa Taaspidserne listede han over det bløde Tæppe der hen, hvor han havde set ... set ... hvad han maatte, maatte se igen. Kun én Gang til ... og aldrig mere ...

Han aandede tungt og med Besvær. Om hun nu blot var der endnu ...

Hun stod paa samme Sted, med løftede Arme for at knytte Haaret i Nakken. Se Brystet, aa Brystet ...

I næste Nu var han der inde og laa paa Gulvet for hendes Fødder. Ikke paa Knæ, men paa alle fire, som en Hund, næsten krybende. Og han klamrede sig om hendes Ben og kyssede de smaa, hvide Silketøfler, hun havde paa, Gang paa Gang, mens han stønnede som et sygt Dyr.

Forbløffet, forfærdet stod hun et Øjeblik. Trak Foden tilbage, som for at undfly ... men saa sank hun ned paa Knæ ved hans Side, hendes nøgne Arme slyngede sig tæt om hans Hals, og hendes Mund søgte hans ... Præstens ... Mandens ...

— Roland, aa Roland!

I det samme stod en høj, mørk Skikkelse i Døren. Det var Fa'eren.

— — —

Om Aftenen i Skumringen søgte den lille Abbé ind til sin gamle Ven, *monsieur le curé*, Sognepræsten, for at skrifte. Den gamle Mand klappede ham paa Hovedet og talte trøstende Ord, mens Roland græd og anklagede sig selv. De talte længe sammen.

— Sagde hun, at hun elskede dig? spurgte Sognepræsten til sidst.

— Hun sagde intet, Fader Bonnet, kun mit Navn. Men hendes Mund, aa, hendes Mund ...

— Og du kan ikke forsage?

— Jeg kan ikke, Fader. Alle mine Tanker er hos hende. Det var de ogsaa, før dette skete, men jeg vidste det ikke. Men da jeg saa hende saadan ... og nu bagefter ... altid ... nej, jeg ved ikke, hvorledes jeg skal kunne leve efter dette. Nat og Dag vil jeg se det, Spejlet ... og føle det Kys ...

Fader Bonnet rejste sig med et dybt Suk.

— Jeg maa prøve at hjælpe dig, sagde han. For dit Køds Skyld.

Den næste Dag gik den gamle Sognepræst til Malerens Villa, men den var lukket. Naboen sagde, at det vilde vare to Maaneder, inden Beboerne kom tilbage fra Danmark.

Og Dagene gik. Den lille Abbé passede sin Gerning i Kirken og i Skolen, men han gik omkring som i Drømme. Hver Morgen gik han til Fader Bonnet for at spørge om Nyt. Og en Dag tog den gamle Mand imod ham med et stort Smil.

— Der er kommet Svar fra Diöceset, sagde han. Du er løst. Du er Lægmand fra i Dag, og du kan lægge Soutanen med det samme. Jeg vil laane dig lidt Penge til at klæde dig op for ... her er de ... og der staar en Plads og venter paa dig i *Crédit Mobilier*. Og saa ét endnu. Skodderne er slaaet fra ude i Malerens Villa, jeg saa det i Morges, da jeg gik Tur. Tak Gud og bliv lykkelig!

Den unge Præst sprang en halv Alen i Vejret og var ude af Døren, før *monsieur le curé* havde talt ud. Og om Eftermiddagen var det en helt ny Roland la Roche, som stødte Laagen op ind til Monsieur Andersens Villa. Han havde været inde i Paris og faaet Præsten strøget af sig. Ingen skulde mere sige Abélard til ham, han var ikke mere den lille Abbé, han var Monsieur Roland la Roche, og var han end ingen Helt endnu, saa var det ikke til at tage fejl af, at han var en Mand, et rigtigt Mandfolk ... færdigsyet fra *Bon Marché*. Han skimtede noget hvidt inde i Lysthuset og gik rask til. Det var Mademoiselle, der var der inde. Hun gav et lille, forskrækket Skrig fra sig, da han pludselig stod i Lysaabningen, stift udhalet i blaa Jakke og Flonelsbukser, med Straahatten i Haanden og med det strittende, sorte Haar strøget op i Hanekam over Tonsuren.

— Ida, min lille Ida ...

— Men Gud, er det Dem, Abélard! Nej ... *comme vous êtes drôle!*

Drôle? Grinagtig? Han saa ned ad sig og derefter op mod hende med et Blik, der baade var spørgende og angst.

Og hun slog Hænderne sammen og gav sig til at le, voldsomt, barnagtigt, fornærmende ...

— Gør De Nar af mig, Frøken Ida?

— Nar? — Og hun lo endnu mere ubehersket end før. De ligner jo Frieren i Guignolteatret ved Marbeuf!

— Har De ikke andet at sige mig, Ida?

Ordene sad næsten fast i Halsen paa ham, han var lige ved at græde.

— Jo, naturligvis, svarede hun lidt roligere. Kom nu med op, saa skal jeg præsentere Dem for min Kæreste fra Danmark ... han er Præst ...

Gaston vendte sig om paa Hælen uden at svare og skyndte sig ud af Haven, næsten i Løb, mens hun stod og saa forbavset efter ham.

En halv Time efter stod han oppe hos Abbé Louchat i hans lavloftede Kvistkammer og hviskede hæst:

— Louchat, vil du tage mig med i Aften ... ud til Saint Germain?

Johannes Dam.

Tegning af E. Rosenstand

— Mor, maatte du ogsaa ture saadan rundt, inden du fandt dig en Mand?

— Nej, min Pige, men han var ogsaa dereftei.

Tegninger af H. Jensenius, Alfred Schmidt og Axel Thiess

— Har De tilbudt nogen anden Redaktion Deres Digte?
— Nej!
— Hvor har De da faaet det blaa Øje fra?

Syerske Frk. Jensen: Maa jeg takke saa meget for Ulejligheden!

— Vil Deres Naade tænke sig, at Grønthandleren svarede, at han ikke kunde sende Bud mere i Byen i Dag, men det kan nok være, at jeg gav ham tørt paa. Jeg ringede ham op og sa': Mit Navn er Grevinde Gyldenstjerne, sa' jeg, og faar jeg ikke sendt, hvad jeg har bestilt, og det i en Vup, saa Fanden raspe mig, om jeg mere handler i Deres elendige Fedtebod!

— Det var dog en forfærdelig Tandbyld, De dér har faaet. De sku' ta' og gaa op paa Kliniken, dér har de trukket i Hundredvis af Tænder ud paa mig, uden at jeg har mærket saa meget som saa.

Tegning af Proessdorf

— Naa, og nu er I to altsaa lykkelig gift?
— Ja — min Mand er lykkelig, og jeg er gift.

Tegninger af Alfred Schmidt

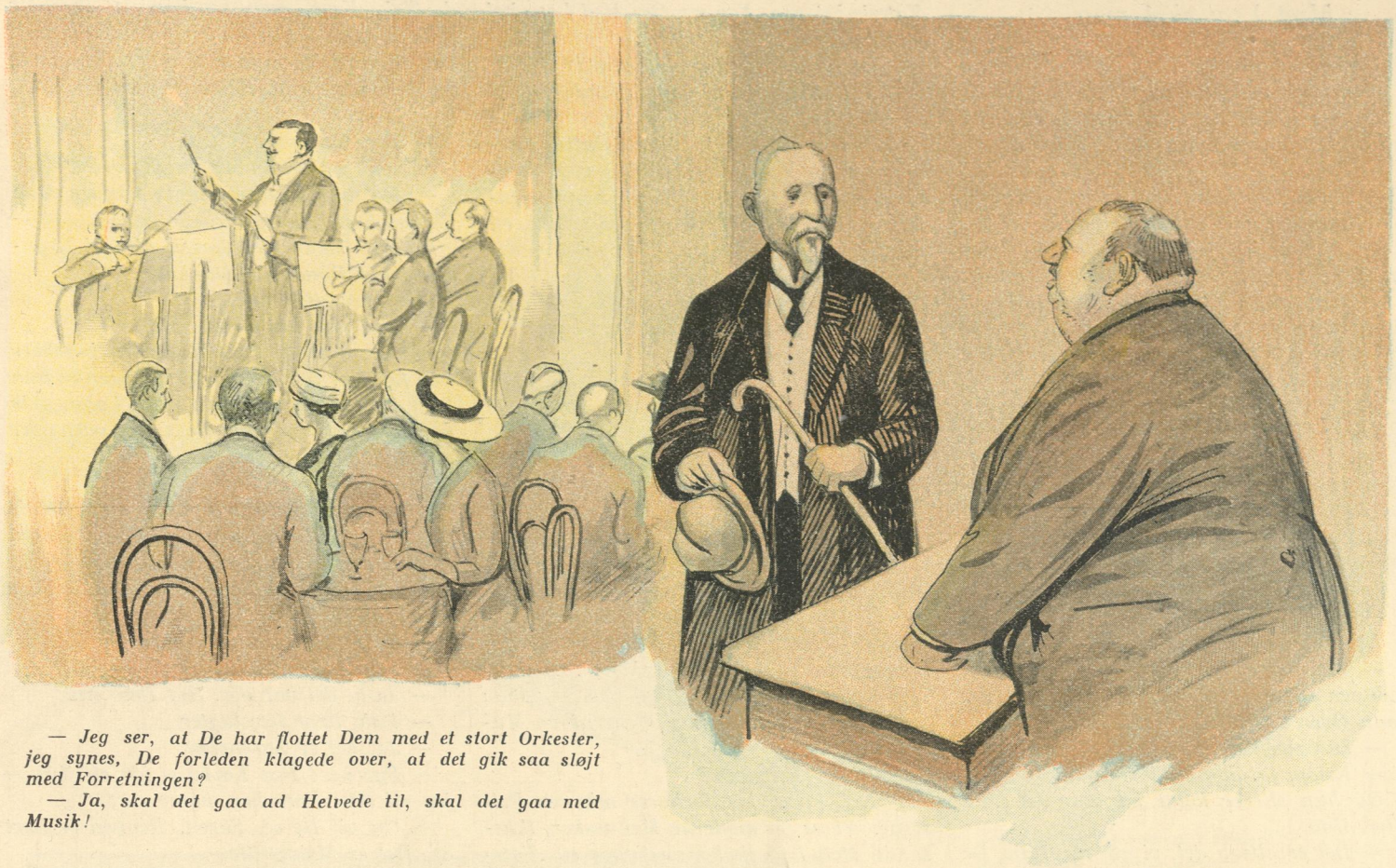

— Jeg ser, at De har flottet Dem med et stort Orkester, jeg synes, De forleden klagede over, at det gik saa sløjt med Forretningen?

— Ja, skal det gaa ad Helvede til, skal det gaa med Musik!

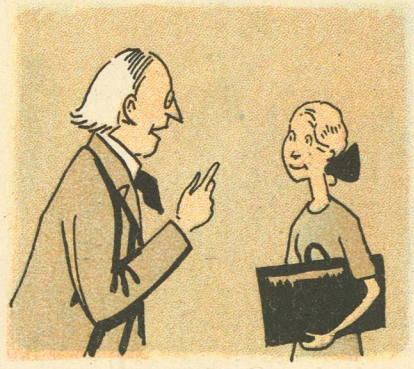

— Nu be'r jeg Dem øve Dem til næste Gang rigtig flittigt paa Mozarts Sonate, men husk paa, at den skal spilles med megen Følelse.

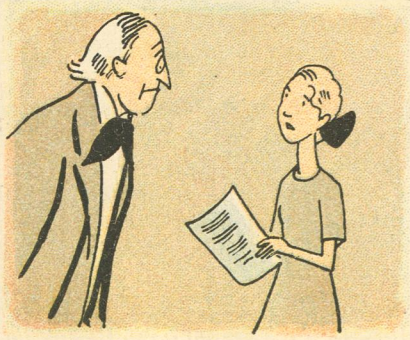

(2 Dage senere)

— Nu tror jeg nok, at jeg har været flittig med Sonaten, men det var mig umuligt at komme paa, hvad det var, jeg skulde spille den med.

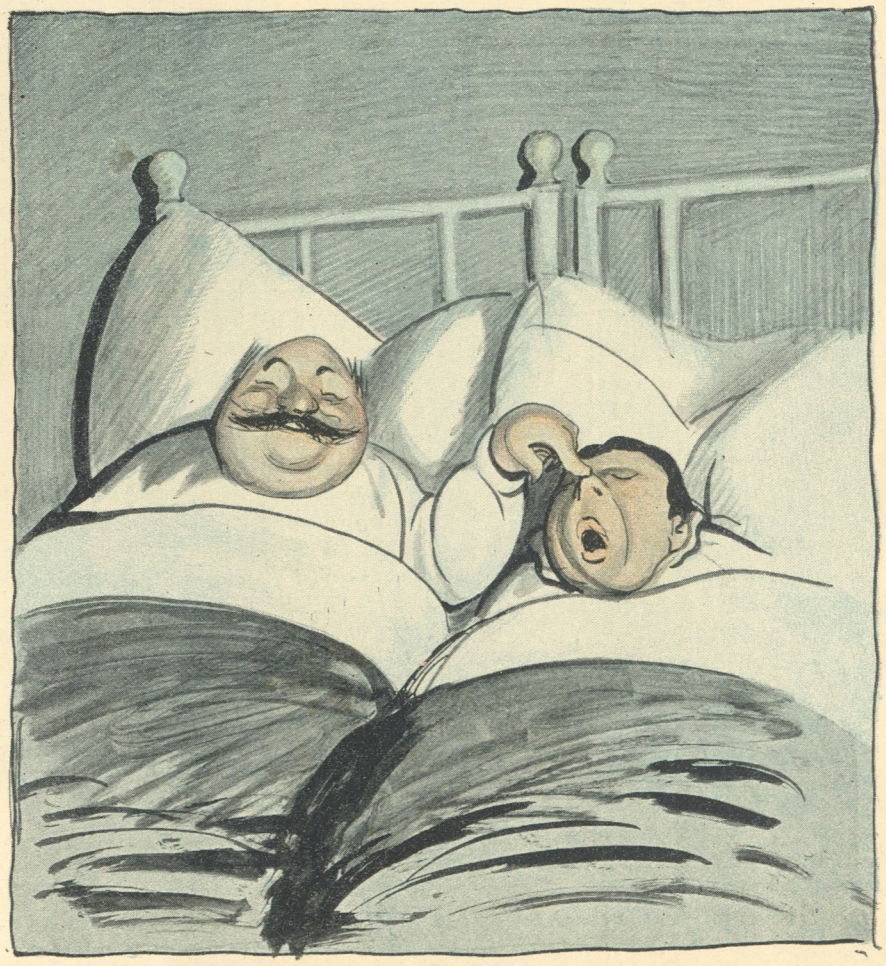

Murermester Gabrielsen har været ude at slaa et lille Slag og er lige slumret ind ved Siden af sin Ægtefælle. Han sover lidt uroligt og med en pludselig Bevægelse kommer han til at berøre sin Sovekammerats Næse. Halvt i Søvne trykker han til og raaber:

— Tjener, to Sjusser og to Aarhus-Vand!

Med Lov skal man —

De har været gift.

Men ikke med hinanden.

Og nu ligger de i en solvarm Klit ved en af Danmarks fagre, hvide Strande.

— Nej, kære De, Ægteskabet, det er . . .

— . . . Skal vi nu til at drøfte Ægteskabet!

— Bare en kort Bemærkning . . .

— . . . Kan jeg ikke slippe Jeg har Sommerferie — og han ser bønligt op paa hende.

— Ægteskabet, det er en Overenskomst. Intet andet.

— Ikke for strindbergsk, hører De! Det er saa varmt.

— Intet andet. Det Resultat er jeg kommet til. Det skal ikke være andet. . .

— . . . End saadan en Slags Arbejds-Overenskomst. Ligesom man har dem i Transport-Faget, hvâ', og Tjener- og Musiker-Faget, ikkesandt, saadan ogsaa i Ægteskabs-Faget.

— Akkurat.

— Naa.

Lille Pause.

— Og naar man ikke er tilfreds med Lønnen eller Arbejdsvilkaarene, saa bryder man Overenskomsten, forstaar De.

— Saa strejker man.

— Netop, ja. Saa strejker man.

Og hun stirrer koldt ud over det store blaa Hav.

— Det er altsaa det, vi gør nu, Frue, De og jeg. Vi strejker.

— Vi strejker, ja.

— Armene over Kors her; rører os ikke til det fjerneste. Vi blæser Faget en lang Marsch.

— Akkurat, De — Kammerat.

Hun ler ham op i Ansigtet, og han blinker fortroligt igen.

— Kammerat!

— — —

— Næ, vi skulde have haft Ægteskabsloven, siger hun. — Den var god, var den.

— Synes De?

Han tegner uvilkaarligt et Hjerte i Sandet, saadan et gammeldags ét i Honningkage-Façonen.

— Hvad er det, De tegner dér?

— Ikke noget særligt. Hm. — Navnlig kunde jeg godt lide den Idé med, at Hustruen skulde have Løn for Arbejde udført i Hjemmet.

— Selvfølgelig skal hun det.

— Det maa bringe Hygge. — Naar man har spist til Middag, saa kommer hun altsaa og forlanger 1 Krone for at tage Kalvestegen af Bordet!

— De er meget morsom.

— Og hvis jeg kun vil give hende 75 Øre, saa bliver Kalvestegen staaende, ikkesandt.

— Loven er rigtig — i Princippet, siger hun determineret.

— Tja, der er jo ikke meget med Kirsebærgang og Maaneskin i det moderne Ægteskab.

— Det er ogsaa kun af det onde. Næ, man skulde afskaffe Maaneskin og Syrenduft og Nattergale og alt saadan noget, saa var der færre ulykkelige Ægteskaber . . .

— . . . Og lykkelige Skilsmisser, ja.

— Og inden man fik Lov til at gifte sig, skulde man op paa Raadhuset og høres i Ægteskabsloven. For ser De: Med Lov skal man bygge alt!

— Ogsaa sit Kærligheds-Tempel?

— Alt. Skal vi saa gaa i Vandet —

— — —

Det var første Optrin. Næste Optrin foregaar i en af de smaa Gader bag ved Raad- og Domhuset, hvor der ikke er mange Mennesker. Det er nogle Maaneder senere, en væmmelig Novemberdag. Det smaaregner.

— Tak, fordi De kom, siger han.

— Selv Tak! — Var der noget særligt?

— Aah, ikke saadan. Der var bare lidt, jeg vilde spørge Dem om.

— Værs'go', siger hun og kigger op paa ham. Hans Ansigt er koldt — koldt som det store, mørke Domhus.

— Fru Karen, hvor meget vil De have for at stoppe mine Strømper?

— Hvabeha'r?

— Hm — mine Strømper — stoppe, forstaar De.

Fru Karen slaar Øjnene ned.

— Ja, De forstaar, Frue, jeg kunde tænke mig at forhandle lidt med Dem. Maaske vi kunde naa til en Overenskomst. Nu arbejdes der jo i de fleste Fag igen — baade Transport-Arbejderne og Tjenerne og Musikerne . . .

— Frier De, Søren?

— Nej Frue, jeg forhører mig om Priserne. Vi er jo moderne Mennesker, ikkesandt. Med Lov skal man bygge sit Ægteskab. Ikke noget med Maaneskin, Syrenduft og Nattergale. Det var for vore ulykkelige Bedstemødre i Kirsebærgangen. Nej, som De vil have bemærket, Frue, kommer jeg til Dem ved højlys Dag, i Regnvejr, ved Raad- og Domhuset og spørger Dem, hvormeget De skal have for at stoppe mine Strømper.

Fru Karen ser op paa ham, ryster paa Hovedet og smiler ganske fint og stille.

— 25 Øre pr. Hul, hva', det kan De vel nok gøre det for. Og 5 Øre ekstra for de større. Og for at sy en Knap i mine Bukser? Hvad skal vi sige? 10? Skal vi sige 10? — Og Ekstrabetaling for særlig vanskelige Knapper. Holde mit Manschetlinned i Orden — hvormeget?

— Ved De hva', Søren . . .

— . . . 2 Kroner om Ugen, hva', men saa maa De ogsaa sørge for, at jeg faar det altsammen hjem fra Vask, det, jeg sender hen, altsammen — tælle det efter og lægge det i Skabet.

— Ved De, hvad jeg synes, Søren . . .

— . . . Er det for lidt, godt, saa siger vi 2.50 Jeg er ikke smaalig. — Saa er der saadan noget som Afstøvning paa mit Skrivebord. Det vil jeg sælte Pris paa, at De gør. Husassistenter vælter altid Blækhuset. 1 Krone og 50 pr. Gang, men grundigt, alting med!

— Hold nu op. — Og hun ser bønligt paa ham.

— Saa siger vi 1.75 — men De er ublu, Fru Karen, meget ublu, det synes jeg nok.

— Vær nu rar, Søren, hører De.

— Smøre min Morgenmad, det skal De ogsaa gøre. Piger lugter altid af Petroleum om Morgenen. — Hvormeget pr. Krydder?

— Søren!

— Naa, det ved De maaske ikke endnu. Men De sender mig nok en Offerte senere. Ja Tak, Frue, men nu har jeg jo ellers faaet saadan et lille Indtryk af Prisniveauet. Saa tillader jeg mig at se op en Dag, naar jeg kommer forbi. Farvel, Frue!

— Søren!

— Var der noget?

— Skal jeg ikke have en Kop The?

— Jeg maa desværre hjem og gøre mine Kalkulationer. Farvel!

Og saa staar Fru Karen alene i Regnvejret ved Raad- og Domhuset.

»Med Lov skal man —«

— Gud ved, hvad man skal?

Det er, ligesom Fru Karens Retsbegreber har faaet et lille Stød. Det er, ligesom hun føler, at noget godt kan være Løgn, selv om det staar med store Bogstaver oven over et Raad- og Domhus.

— — —

Dette var andet Optrin. Nu kommer tredie og sidste. Det er hjemme hos Fru Karen samme Aften. Der staar en stor Buket hvide Syrener midt paa Bordet — og de er dyre i November.

— Tak, fordi De kom, Søren.

— Selv Tak. Var der noget særligt?

— Ja-a, det var der. Sæt Dem ned.

— Puh, hvor her lugter.

— Ja, det er Syrenerne.

— Syrener! Fru Karen — jeg vil ikke — jeg vil ikke være her, hører De!

— Og vil De se, Søren, Regnen er hørt op. Det er Maaneskin.

— Rul ned, hører De, rul ned! Det er Bondefangeri, dette her. Maaneskin og Syrener . . .

— Ja, jeg har ikke kunnet skaffe nogen Nattergal, Søren.

— Jeg vil ikke — jeg vil ikke. Jeg forbyder Dem at fri til mig, Fru Karen — jeg forbyder Dem det paa det bestemteste.

— Jeg skal bære Dem paa mine Hænder hele Livet, Søren.

— Ti stille, ti stille! Rul ned! Flyt de Blomster! Herregud, er her dog ingen, der kan flytte de Blomster!

— Jeg skal være saa god imod Dem.

— Jeg raaber om Hjælp! Der maa dog være nogen i Huset.

— Jeg skal stoppe Deres Strømper og lave Deres Mad.

— Jeg stritter imod, Fru Karen — jeg stritter imod af alle Kræfter.

— . . . Gratis, ganske gratis. Jeg skal sy Knapper i Deres Bukser og støve af paa Deres Skrivebord, bare for at faa Lov at være hos Dem.

— Jeg begynder at blive svag, Karen, jeg mærker det.

— Jeg skal vaske Deres Skjorter og smøre Deres Kryddere, bare jeg mærker, at De elsker mig, Søren.

— Jamen Loven — Loven, Karen. Med Lov skal man bygge sit Ægteskab.

— Ja, det skal man, Søren! Men ved du, hvad det er for en Lov?

Og saa gaar Fru Karen hen og lægger sin lille, hvide Arm om hans Hals og kysser ham.

— Du skulde skamme dig, Karen. Det er jo fuldkommen, som vore Bedsteforældre opførte sig i Kirsebærgangen.

Og saa taler man om Udvikling!

Fleming Lynge

Tegninger af H. Jensenius, Alfred Schmidt og Axel Thiess

Hvem er Tyven?

Fru Moltke har en smuk gammel Bibel, hvis Bind er prydet med Sølvbeslag, eller rettere, hun havde den. Thi den er bleven stjaalet fra hende.

Opbragt over Tyveriet fortæller Fruen, hvad der er sket, til sin Naboerske, idet hun slutter sin Beretning med disse Ord: »Hvem kan dog Tyven være?«

Og Naboersken svarer, idet hun folder sine Hænder: Det maa jo være et meget religiøst Menneske!«

— Hvad synes du om mit Maleri?
— Jo, det ku' jo være værre!
— Sikken Frækhed! Vil du ta' de Ord i dig igen.
— Saa gerne! Det kan umulig være værre!

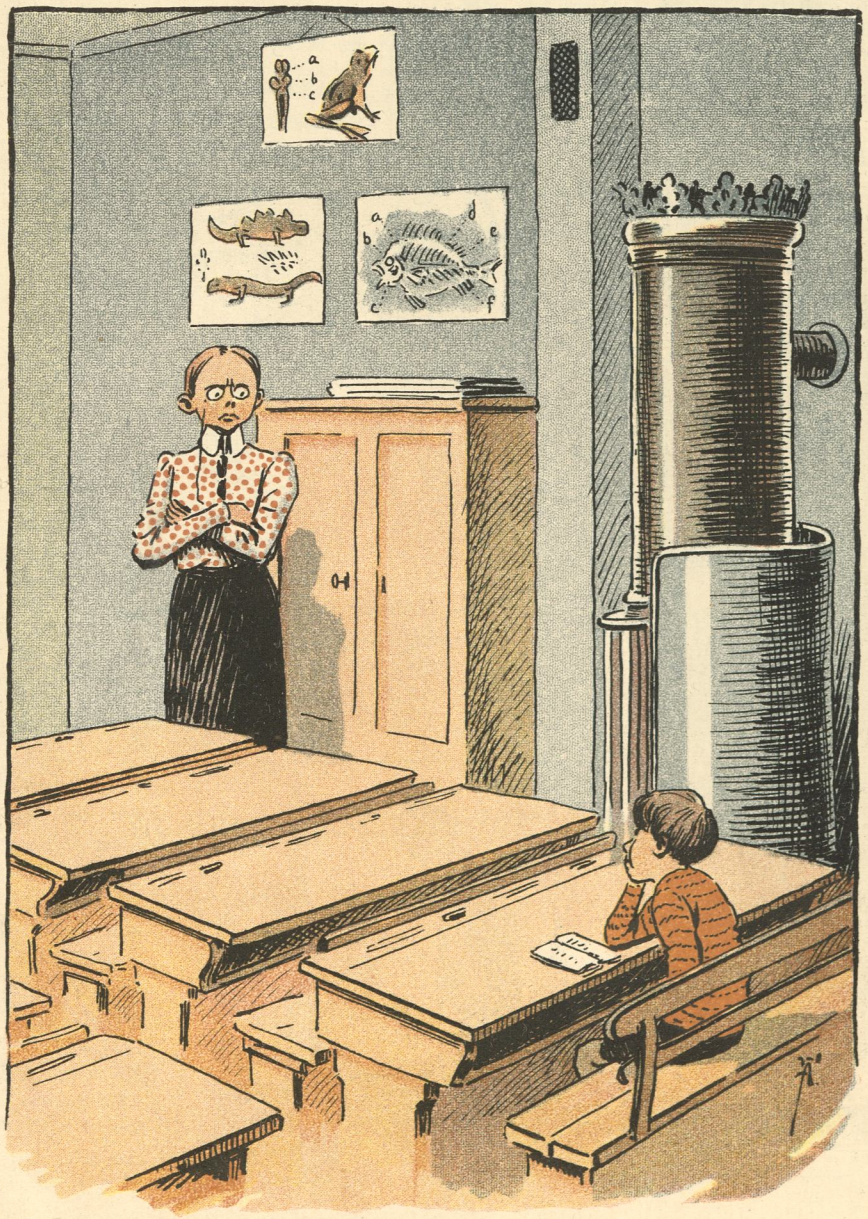

— Har du tænkt paa, lille Peter, at det ogsaa gaar ud over mig selv, naar jeg lader dig sidde over?
— Jah, jeg har . . . og saa er jeg heller ikke saa ked af det.

— Bare der vilde komme nogen og hjælpe mig med at tage Nøglen op, for slipper jeg først Nøglehullet, saa hitter jeg det aldrig i Evighed igen.

Tegninger af Rasmus Christiansen og Alfred Schmidt

Til to gamle Jomfruer, der boede sammen i et lille Hus, kom en Tigger. Den modigste af dem svarede paa hans paagaaende Prelleri, at de ikke gav Penge ved Dørene. Om der da ikke var et Par aflagte Bukser, han kunde faa. Nej, sagde hun, der var ingen Mandfolk der i Huset, og saa smækkede hun Døren i. Den anden bebrejdede hende denne letsindige Sætning, thi nu brød naturligvis Tiggeren ind om Natten, naar han vidste, at der ingen Mandfolk boede. Forfærdet ved denne Tanke aabnede den mest behjertede Vinduet og raabte til Tiggeren: »Men om Natten har vi altid Mandfolk hos os!«

— Jeg synes, jeg bli'r grimmere og grimmere, Hr. Professor, for hver Gang, De kommer videre med mit Portræt.

— Kære Frue, nu mangler der heller ikke saa meget.

Niels og Kristine kommer op til Præsten og bestiller Lysning, saa siger Præsten, henvendt til Kristine:

— Naa og hvad hedder saa I?

— Næh, ka' Pastoren itte huske det, og han har dog selv døft mig.

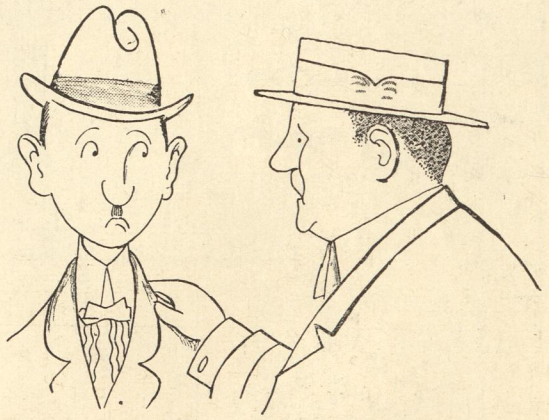

— Hvordan har din Kone det nu?
— Jo, nu gaar det fremad.
— Naa, det var da storartet.
— Ja, det kan du sagtens sige!

— Hvorfor var du ikke i Skole igaar?

— Jeg havde saa ondt i min Tand.

— Naa, gør det ondt i den endnu.

— Det ved jeg ikke, for Tandlægen har trukket den ud.

P. Ipsens Enke A/S

Kgl. Hof Terracottafabrik

Udsalg: Østergade 34

Telefon 9145

Keramik

Skulpturer

:: Faas hos Forhandlere over hele ::
Skandinavien samt i Hovedudsalget

C. E. Fritzsche

Kgl. Hof-Glashandel

Amagertorv 14

OZONITLAMPE

Renser Luften

Fortærer Tobaksrøg

EVANS
ANTISEPTISKE

BABY-PUDDER

Depot hos Madsen & Wivel

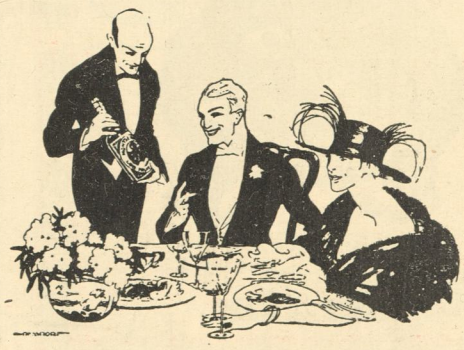

MONTSERRAT
Engelsk Sauce

Føres i alle velassorterede Forretninger

IMPORTERET AF

RYBERG & Co.

HAVNEGADE 45 KØBENHAVN K

JULE-ØNSKER

Valnødde Farve

Denne Haarfarve giver Skæget og Haaret en fuldstændig naturlig Farve ikke at skelne fra ægte.

Enhver Nuance af Brunt, fra lyseste til mørkeste, kan faas.

2 Kr. pr. Flaske.

J. FISKER & CO.

ØSTERGADE 32
FREDERIKSBORGGADE 31
VESTERBROGADE 26 - GL. KONGEVEJ 125
ØSTERBROGADE 50
FREDERIKSBERGGADE 30
NY FILIAL: AMAGERBRO 15

Forlovelsesringe

Københavns Specialforretning
Grundl. 1880

Eget Fabrikat — 14 Karat — 18 Karat — Gravering straks
Guldsmykker • *JULEGAVER* • Sølvsmykker

TH. HALGREEN
Juvelér og Guldsmed
GOTHERSGADE 34, lige for Regnegade

TELEFON:
1848

„Jacobs"

PARAFORM-TABLETTER
HALSTABLETTER

EDWARD JACOBSEN & CO. KJØBENHAVN

FAAES PAA APOTHEKERNE

Fuglevenner

og Akvarie-Liebhavere anbefales mit Lager af Sang- og Pragtfugle, talende Papegøjer og Kakkaduer. Ægte Harzer-Kanariefugle med fine Rulle- og Fløjtetoner. — Hundrede forskellige Akvariefisk. — Smukke, klare Akvarieglas. — Vandplanter i forskellige Sorter. — Altid de bedste Foderstoffer. — Fuglebure og alle Redskaber til Fugle- og Fiskehold.

L. Sønecksen,
Larsbjørnstræde 12.
Telf. Byen 1060 x.

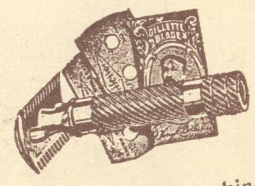

- Gillette Barbermaskiner -
- - Gillette Barberblade - -

Faas overalt!

„Jacobs"

BRONCHIAL-PASTILLER
HOSTEPASTILLER

EDWARD JACOBSEN & CO. KJØBENHAVN

FAAES PAA APOTHEKERNE

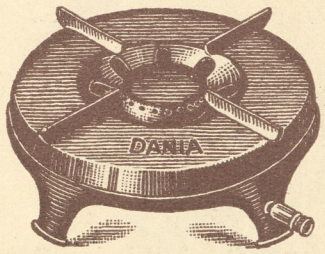

De bedste og billigste emaillerede Gasapparater er alle stemplede

Dania

HOSTE OG HÆSHED

LEO

PASTILLER FOR HOSTE OG HÆSHED
FRA LØVENS KEM. FABRIK
AMAGERTORV

33

AMAGERTORV·KØBENHAVN

ANDREAS CHRISTENSEN

PIANO- OG FLYGELFABRIK
Kbh. N

St. Kongensgade 45 Amagerbrogade 125
Nørrebrogade 47, 1. Gl. Kongevej 152

Selvstændige Udsalg i alle
— større Provinsbyer —

VILH. SØBORGS EFTF. ETABL. STORMGADE 8
KØBENHAVN

Hvorledes faar man smukke Hænder og Negle?
Anvend
CUTEX !

PARFUMERI „ BREINING "
„ BRISTOL" „ FISKER" Kbhvn. etc.

Cutex Manufact. Coy.
NEW YORK.

Fjern aldrig Neglerødder med Saks -
men brug en Flaske
CUTEX !

PARFUMERI CÆCILIE HANSEN, Aarhus
LA FLEUR Aalborg. P.A. KRUUSE Odense

Cutex Hoved Depot
KBHVN. B. TLF. BYEN 6118

Geraldine Farrar
anvender altid
CUTEX NY METODE

CUTEX MANICURE SÆT

Den mest moderne Julegave

Chesterfield Møbler

Eget Fabrikat

Elegan-teste Ud-førelse

Bekendte for deres overordentlige Blødhed og Magelighed

BECH & BUCH

VIMMELSKAFTET 35

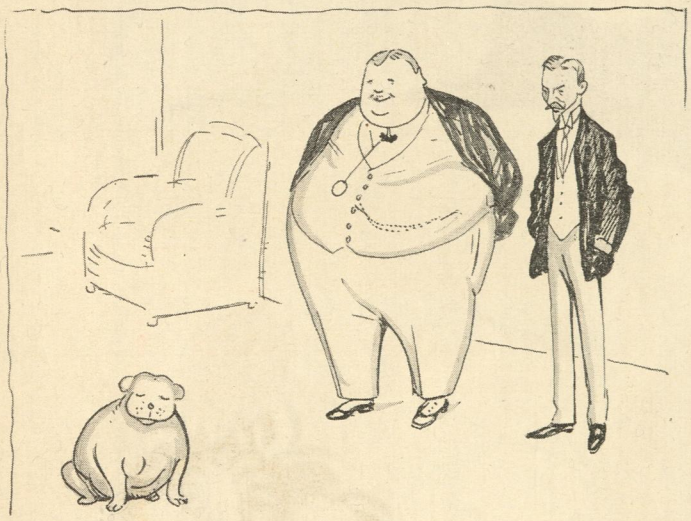

— Hvad er det for en Hund, du har lagt dig til?

— Den kom løbende til mig fra Familien lige overfor, da de gik hen og blev Vegetarianere.

En af Husets Lejere kommer farende ind til Værten:

— Pianisten, der bor oven over mig, er blevet sindssyg og vil springe ud af Vinduet.

— Det var dog frygteligt!

— Ja, det er det, for jeg kan ikke faa Vinduet op!

Dr. Evan-Williams
Henna Shampoo

Ægte Ægyptisk Henna

Tunesisk Henna
Gengiver graat Haar dets naturlige Farve.

Graderet Henna
Giver Haaret en dyb og glansfuld Tor.

Henna & Kamille
Bevarer Haarets lyse Farve uden at give rødligt Skær

Forlang Henna Behandling hos Deres Frisør
FAAS I ALLE STØRRE FORRETNINGER LANDET OVER
Hoved-Depot, Telefon Byen **6118**

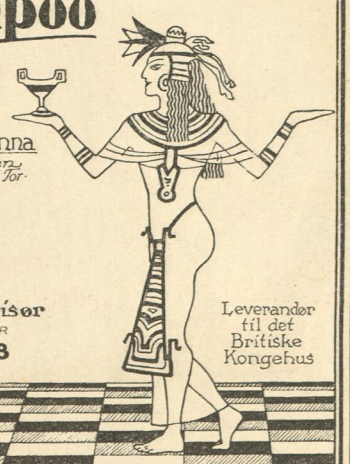

Leverandør til det Britiske Kongehus

Niecen: Jeg havde saadan ønsket mig et Par elegante Laksko, som dem Ella har.
Tanten: Ellas Sko er ikke Lak.
Niecen: Hvad er det da der gør dem saa blanke?
Tanten: De er pudsede i *Vibe-Hastrups* Skocreme.

LARSEN & PETERSEN

Jul. Blüthner
KGL. DANSK
HOFPIANOFORTEFABRIKANT.

Pianofabriker

Pianoer & Flygler

Hoved-Udvalg
Vimmelskaftet 42
København

VILH. SØBORGS EFTF. ETABL. STORMGADE 8
KØBENHAVN